

ПЕТНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ НОВОСАДСКИ КЊИЖЕВНИ ФЕСТИВАЛ

16–18. децембар 2020.

Друштво књижевника Војводине, Нови Сад, Србија

Петнаести Међународни новосадски књижевни фестивал поред домаћих песника представиће велики број значајних савремених песника из Европе.

ЗБОГ ФИНАНСИЈСКИХ ПОТЕШКОЋА и пандемије ОБИМ ОВОГ НАЈПРЕСТИЖНИЈЕГ ФЕСТИВАЛА У РЕГИОНУ БИТНО СМАЊЕН.

Међународни новосадски књижевни фестивал је за четрнаест година представио преко 900 песника и књижевника (од прозних писаца, песника до критичара и филозофа), преко 160 преводилаца, око 160 музичара, обликујући се као један од најквалитетнијих књижевних догађаја у Србији и у региону. Сваке године фестивал окупља од 1500 до 2000 посетилаца. Фестивал ће се ове године одржати од 16–18. децембра. Померање се дешава, из традиционалног термина у августу, због проблема изазваних пандемијом корона вируса. Места одржавања ће бити Позориште младих, Библиотека града Новог Сада, Клуб Абсолют, балкони у Змај Јовиној, Сомбор, Сремска Митровица.

Више од 10 страних писаца (из Шпаније, Енглеске, Француске, Немачке, Пољске, Мађарске, Бугарске, Румуније и др) и преко 30 из Србије наступиће у средишњим програмима Фестивала онлајн или непосредно. У процес ће бити укључено 15 преводилаца, учествоваће и око 30 музичара.

На фестивалу ће учествовати: Niall Campbell, Nick Drake (Engleska), Achim Wagner (Nemačka), Mario Martin Gion (Španija), Francis Combes (Francuska), Razvan Voncu (Rumunija), Pál Sándor Attila (Mađarska), Tanja Stupar i Nikola Vukolić (R. Srpska), Nikolaj Milčev, Levena Filčeva (Bugarska), Krystyna Lenkowska (Poljska). На Фестивалу из Србије ће бити заступљени песници Бојан Васић, Стеван Брадић, Бранислав Живановић, Драган Јовановић Данилов и Милица Дрндаревић.

Симпозијум ће бити посвећен теми Болест и књижевност. Учествоваће: Алпар Лошонц,

Драган Проле, Владимир Гвозден, Корнелија Фараго, Бојан Јовановић, Дамир Смиљанић и Срђан Дамњановић.

Дијалогско представљање писаца одржаће се у Градској библиотеци у Новом Саду. Разговоре ће водити критичари и преводиоци Јан Красни, Бранислав Живановић, Драган Бабић, Душка Радивојевић, Весна Савић и Данка Томић.

Петнаести пут ће бити уручена Међународна награда за књижевност Нови Сад. У оквиру фестивала је биће додељена 60. Бранкова награда у Градској библиотеци у Новом Саду.

Најзанимљивији песници на Фестивалу биће Niall Campbell – награда Eric Gregory, Nick Drake – добитник награде Forvard (Engleska), Achim Wagner (Nemačka), Mario Martin Gijón

(Španija), Francis Combes (Francuska). На Фестивалу током три дана одржаће се преко 30 књижевних и музичких програма. Репрезентативни избор ауторских прилога, од поезије до критичких радова, реализован на Фестивалу, биће објављен у свесци Златне греде.

Фестивал ће делимично бити реализован онлајн. Биће штампан Каталог фестивала, плакате, заставе. Фестивал ће организовати представљање својих активности на сајту ДКВ и на Фејсбуку.

Фестивал у пуној мери остварује своје циљеве омогућајући проширивање и богаћење културних веза са светом.

Због финансијских потешкоћа трајање Фестивала је смањено на три дана, број учесника је у свим програмима смањен, уручење Бранкове награда ће бити одржано у Новом Саду.

Фестивал већ две године има наглашене финансијске проблеме. Фестивал је добио скромну помоћ од Градске управе за културу Новог Сада и Покрајинског секретаријата за културу иако је проглашен од Савета Европе за културу за изванредан европски фестивал.

**ПЕТНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ НОВОСАДСКИ
КЊИЖЕВНИ ФЕСТИВАЛ**
THE FIFTEENTH INTERNATIONAL NOVI SAD LITERATURE FESTIVAL

16–18. децембар 2020. године, Нови Сад • 16th–18th December 2020, Novi Sad

Међународна књижевна награда
Нови Сад
International Literary Award of Novi Sad
Бранкова награда / Brankov's award
Симпозијум *Књижевност и болест*
Symposium *The literature and Disease*
Awarding the best young poet in Serbia

Омладински центар, Војводе Путника 1,
Градска библиотека / Youth Center,
City Library of Novi Sad, Vojvode Putnika 1
Клуб Абсолют у Змај Јовиној
Club Absolut in Zmaj Jovina street
Балкон Абсолют у Змај Јовиној
Balcony Absolute in Zmaj Jovina Street
Позориште младих / Theatre of Youth

сиви облаци речи
gray clouds of words

Књижевност и болест • The Literature and Disease
Niall Campbell, Nick Drake (England) • Achim Wagner (Germany) •
Mario Martin Gijón (Spain) • Francis Combes (France) • Razvan Voncu (Romania)
• Pál Sándor Attila (Hungary) • Тања Ступар и Никола Вукочић (R. Srpska) •
Nikolaj Milčev, Levena Filčeva (Bulgaria) • Krystyna Lenkowska (Poland) • Бојан
Васић (Serbia) • Драган Јовановић Данилов (Serbia) • Оливера Лакићев (Serbia) •
Benedek Miklós (Serbia) • Милица Дрндаревић (Serbia) • Alpar Losonc (Serbia)
• Драган Проле (Serbia) • Владимир Гвозден (Serbia) • Фараго Корнелија (Serbia) •
Srđan Damjanović (Serbia) • Бојан Јовановић (Serbia)
• Дамир Смиљанић (Serbia) • Душка Радивојевић (Serbia) • Стеван
Брадић (Serbia) • Марија Симковић (Serbia) • Милан Алексић (Serbia)
• Мирјана Марковић (Serbia) • Бранислав Живановић (Serbia) •
David Kecman Dako (Serbia) • Драган Бабић (Serbia)
• Јан Красни (Serbia) • Ђорђе Ђковић (Serbia) • Сања Нишавић (Serbia)
• Јован Зивлак (Serbia)

ОНЛАЈН

ДРУШТВО КЊИЖЕВНИКА ВОЈВОДИНЕ
ASSOCIATION DES ÉCRIVAINS DE VOÏVODINE • SERBIA
Braće Ribnikar 5, 21000 Novi Sad • www.dkv.org.rs • e-mail: greda.dkv@gmail.com • +381 21 6542 432
www.facebook.com/InternationalNoviSadLiteratureFestival

Министарство културе Србије / Serbian Ministry of Culture • Управа за културу Новог Сада /
Novi Sad City Council of Culture • Секретаријат за културу АП Војводине /
The Department of Province of Vojvodina

THE FIFTEENTH INTERNATIONAL NOVI SAD LITERARY FESTIVAL

16th–18th December 2020

Association of Writers of Vojvodina, Novi Sad, Serbia

The Fifteen International Novi Sad Literary Festival is going to be held in Novi Sad, from 16th to 18th December 2020. This is a literature festival featuring poets and critics who represent and promote contemporary literature. More than 900 writers from Serbia and abroad participated in the previous fourteen Festivals, and the impressions of all the participants were very good. They were all satisfied with their stay in Novi Sad and the program of the Festival (participants were from England, France, Ireland, Russia, Germany, Mexico, Colombia, Bulgaria, Spain, Ukraine, Italy, USA, Austria, Switzerland, Norway, Hungary, Sweden, Czech Republic, Portugal, Poland, Croatia, Slovakia, Montenegro, Romania, Turkey, Sudan, Bosnia, Denmark, Nigeria, Morocco etc.).

The program of the Festival includes afternoon and evening readings and discussions at various

venues throughout the city, as well as visiting other towns in Serbia. The readings represent national literatures, groups of authors or single authors. The main event is the evening reading on the Trg Mladenaca square (Novi Sad City Library, Youth Center, Vojvode Putnika 1) in the city centre, in front of the Poetry Gate. Every year, a symposium is held to discuss important contemporary literary themes.

For the 10 time, the Festival will welcome the guest country in order to more fully present the contemporary poetry of that country. This year, the guest of the festival was supposed to be Norway, but the event was canceled due to a pandemic. We will publish an anthology of contemporary Norwegian poetry (twelve poets) next year.

The participants will go on a boat ride on the Danube (from Novi Sad to Sremski Karlovci) and

visit the monasteries on Fruška Gora (a mountain near Novi Sad).

Novi Sad is the capital of the Province of Vojvodina and the second biggest city in Serbia. Its population is over 450,000. It is an important economic, culture and university centre. The centre of the city was built during the 18th and 19th century, and on the opposite bank of the Danube, there is a magnificent fortress built in the 17th century. The monasteries on Fruška Gora were built in the period from the 14th to 18th century. A small town of Sremski Karlovci is situated on Fruška Gora. The Serbian Romanticism started in Sremski Karlovci and Novi Sad, and lasted from 1847 till 1870. It was led by poet Branko Radičević and, after him, Jovan Jovanović Zmaj and Laza Kostić. The objectives were to promote the language reform of Vuk Karadžić who modernized Serbian language and introduced the vernacular Serbian into literature, anticlassical rebellion and introduction of a new sensibility and aesthetics into Serbian literature.

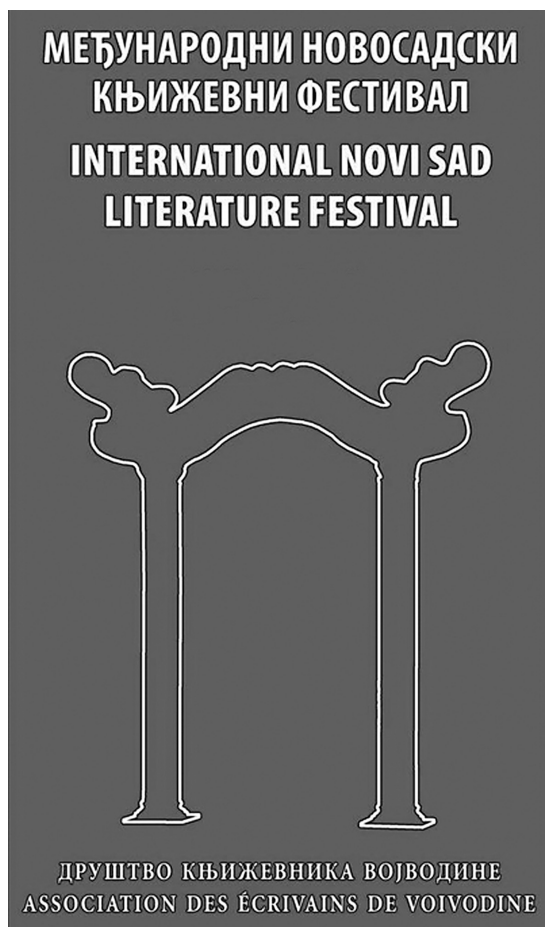
In Novi Sad, besides ethnic Serb majority, there are representatives of several ethnic groups, the biggest of which are Hungarians. They too have educational, cultural and informative institutions.

During the Festival, a ceremony of awarding the prize to the Young Serbian poet of the Year will be held in Sremski Karlovci.

Every year, International Literary Award Novi Sad is given to a world-renowned living poet or novelist for his poetic oeuvre or life achievement in the field of poetry (Christoph Meckel, Jean-Pierre Faye, Ben Okri, Sean O'Brien, Lyubomir Levchev, Kathrin Schmidt, Krzysztof Karasek, Mircea Cartarescu, Antonio Deltoro, Guy Goffette, Thomas Boberg, Johan Jönson...).

The festival will be partially realized online. Festival catalog, posters, flags will be printed. The festival will organize the presentation of its activities on the DKV website and on Facebook.

The Festival is supported by Serbian Ministry of Culture, The Department of Culture of Province of Vojvodina and Novi Sad City Council.

САДРЖАЈ / CONTENTS

ПОЕЗИЈА ЈЕ ЧИСТОЋА ЖИВОТА	17	Владимир Гвозден Vladimir Gvozden	30 30
<i>Интервју са Ђорђе Ивковићем добитником овогодишње Бранкове награде</i>		Алпар Лошонц Losoncz Alpár	31 31
<i>Разговарала Марија Шимоковић</i>		Драган Проле Dragan Prole	31 32
PETNAESTI MEĐUNARODNI NOVI SAD LITERATURE FESTIVAL	4	POETRY IS THE PURITY OF LIFE	19
<i>THE FIFTEENTH INTERNATIONAL NOVI SAD LITERATURE FESTIVAL</i>	4	<i>An interview with Đorđe Ivković, this year's Branko's Award laureate</i>	19
НЕ МОЖЕТЕ ПРОМЕНИТИ СВЕТ АКО ПРВО НЕ ПРОМЕНИТЕ СВОЈ ЈЕЗИК	7	<i>Written by Marija Šimoković</i>	32 32
<i>Интервју са Мариом Мартином Хихоном</i>		Дамир Смиљанић Damir Smiljanić	32 33
<i>Интервју са Јован Зивлак</i>		ПОВОДОМ БРАНКОВЕ НАГРАДЕ 2020.	20
YOU CANNOT CHANGE THE WORLD IF YOU DO NOT CHANGE YOUR LANGUAGE FIRST	8	ОКЛУЗИОНА ОКЛУЗИОНА	21
<i>Interview with Mario Martín Gijón</i>		Ђорђе Ивковић Đorđe Ivković	21 21
<i>Interviewed by Jovan Zivlak</i>		Нил Кембел Niall Campbell	22 22
Марио Мартин Хихон Mario Martín Gijón	11 11	Ахим Вагнер Achim Wagner	22 22
Франсис Комб Francis Combes	11 11	Кристина Ленковска Krystyna Lenkowska	22 23
ВОЛЕО БИХ ДА ВИДИМ ПОЕЗИЈУ ПОВЕЗАНУ СА ТРАДИЦИЈОМ, А ИСТОВРЕМЕНО РАЗЛИЧИТУ И ИЗМЕНАЋУЈУЋУ КОЈА ОДУЗИМА ДАХ	12	Ник Дрејк Nick Drake	23 24
<i>Разговор са Николајем Милчевом</i>		Шандор Атила Пал Pál Sándor Attila	24 24
<i>Разговарао Јован Зивлак</i>		Бојан Васић Bojan Vasić	25 25
I WOULD LIKE TO SEE POETRY RELATED TO TRADITION, AND AT THE SAME TIME DIFFERENT AND SURPRISING AND BREATHTAKING	13	Драган Јовановић Данилов Dragan Jovanović Danilov	25 26
<i>Interview with Nikolaj Milchev Interviewed by Jovan Zivlak</i>		Тања Ступар-Трифунковић Tanja Stupar-Trifunović	26 26
Николај Милчев Nikolaj Milčev	14 14	Никола Вуколић Nikola Vukolić	27 27
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА ДОДЕЛУ 60. БРАНКОВЕ НАГРАДЕ ДРУШТВА КЊИЖЕВНИКА ВОЈВОДИНЕ	15	Левена Филчева Levena Filcheva	28 28
JURY EXPLANATION FOR PRESENTING THE 60 TH BRANKO'S AWARD OF THE ASSOCIATION OF WRITERS OF VOJVODINA	16	Сандра Буљановић Симоновић Sandra Buljanović Simonović	28 28 28
		Срђан Дамњановић Srđan Damnjanović	29 29
		Корнелија Фараго Faragó Kornélia	29 29
		Марија Шимоковић Marija Simoković	33 34
		Бојан Јовановић Bojan Jovanović	34 34
		Давид Кецман Дако David Kecman Dako	35 35
		Славомир Саша Нишавић Slavomir Saša Nišavić	35 36
		Милена Алексић Milena Aleksić	36 36
		Миклош Бенедек Benedek Miklós	36 37
		Драган Бабић Dragan Babić	37 37
		Стеван Брадић Stevan Bradić	37 37
		Јован Зивлак Jovan Zivlak	38 38
		Јан Красни Jan Krasni	39 39
		Живановић Бранислав Živanović Branislav	39 39
		ПРОГРАМ PROGRAMME	40 41

НЕ МОЖЕТЕ ПРОМЕНИТИ СВЕТ АКО ПРВО НЕ ПРОМЕНИТЕ СВОЈ ЈЕЗИК

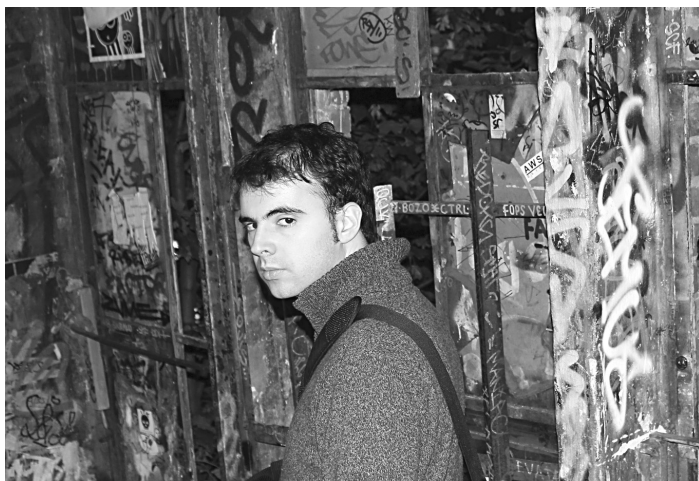
Интервју са Мариом

Мартином Хихоном

Интервјуисао Јован Зивлак

Ваша поезија је својеврсно истраживање језика памћења, језика љубави. Њихових контрадикције и немогућност песничког стварања укупности присутности. Као ишчезли и немилосрдни бог чијим стопама лутамо у потрази за спасом. Свет је суров, сећање је сурово, језик је суров и, како нам сугеришете, нема утопије, нема срећног тренутка избављења, осим острва светлости, илузије на којој се наша нада гнезди. Да ли је то поезија која се прожима, која доминира нашим животом?

Моја поезија, као што знате, доводи у питање границе језика, границе онога што можемо изразити речима. Реалност у којој живимо сваког новог дана постаје сложенија, али, на жалост, навикавамо се да тражимо једноставне одговоре, јер нас технологија на много начина ослобађа од напора. Можда је то разлог зашто политика са лаким слоганима (*America First, les Français d'abord, Ausländer raus*, на пример) може бити толико успешна: лакше је пронаћи жртвеног јарца него покушати пронаћи неке начине како се носити са сложеностју и живети заједно са правима и дужностима за све. И лакше је осећати се на правој страни, али истина никада није само на једној страни. Мислим да је поезија начин да се пронађе истина која је сложена, али достижна. У свом писању, на пример у збирци *Над(приказивање)*, покушавам да кажем речима (са ресурсима као што су неологизми, заграде, курзив...) да осећања нису једносмерна улица, коју можете истовремено осетити као љубав и *гепсоеир* (тако да кажем, мешајући шпански и француски, *гепсоеир*), радост и меланхолија, жаљење и ускићење. Тако да

мислим да би поезија требало да прожима наш живот ако желимо да се успешније бавимо многим њеним аспектима.

Као хуманиста истражујете интелектуални живот Шпаније, значење појединачних гестова интелектуалаца и писаца, допринос њихове интелектуалне културе духу ере. Шта значи открити, разумети прошлост за наш садашњи живот? Да ли култура има значењску вредност која повезује, веже и ствара историју?

Мислим да постоји врста правде у спасавању и изношењу на видело доприноса писаца који за свог живота нису били цењени. Задовољавајући је и меланхоличан, наравно. У мом случају, посебно сам се бавио делима шпанских прогнанника који су морали да напусте своју земљу после Франкове победе, а посебно су ме занимали они које је прожала њихова држава домаћин, као што су Хозе Херера Петере из Швајцарске, Максимо Хосе Кан у Аргентини или Хозе Марија Кампс у Источној Немачкој. Можда је разлог овог занимања био тај што сам много година живео као странац, у Француској, Немачкој и Чешкој. И заиста је било одушевљено ексхумацијом необјављених дела неких од ових писаца. С друге стране, ја сам против одређеног нарцизма подстакнутог друштвеним мрежама и уверен сам да писац мора бити у стању да осети дивљење и да напише "вежбе дивљења", како је Сиоран именовао критичара. У Шпанији имате песнике и критичаре, али

врло мало песника се труди да се бави радом других песника, да напише критике неке дубине. Изузетан изузетак је Едуардо Мога, који је иначе прошле године боравио у Новом Саду, истовремено сјајан песник и одличан критичар. Али ова великодушност је заиста ретка.

Коју је ваш песнички пројекат? Да ли сте ближи уметнику који се игра, ствара нове језичке светове, нове форме, пита се о значењу једног у времену скучене уметности, или мислите да се о поезији може говорити политички?

Мислим да оба ова циља нису некомпатибилна. У ствари, кајем се што је политичка поезија пречесто била повезана са традиционалним, чак и конформистичким, облицима. Али моје је уверење да, колико год тачно било, како каже Витгенштајн, "границе мог језика значе границе мог света", не можете променити свет ако прво не промените свој језик. Наравно, већи део моје поезије бави се личним осећањима, посебно збиркама *Над(приказивање)* и *Tratado de entrafieza*, али у мојој последњој књизи *Des en canto* постоје песме са јасном политичком поруком. Антонио Мендес Рубио, важан шпански песник и, заиста, много политичнији песник од мене, написао је у свом предговору за *Des en canto* да ове песме "отварају несигурна значења, која значе као наклада језика рањеног кризом. Стога отварање према Вама, према другости игнорисаној одлуком јавних

дискурса". Мислим да су најбоље политичке песме, оне које су преживеле своје векове, комбиновале иновативне форме са прогресивном поруком, од Сесара Ваљеха и Федерика Гарсије Лорке до Ренеа Шара, Паула Целана, Харолда де Кампоса, Раула Зурите или, у вашој земљи, Васка Попе.

Да ли налазимо у доба Интернета права на илузију учешћа у свету разговора који промовише човека, приближава га заборављеној људској и културној улози или смо на почетку нове ере идиотизма?

Интернет, за који смо у почетку мислили да ће бити сјајно средство за отварање ума, може имати супротан ефекат: многи људи само читају и гледају оно што се уклапа у њихов поглед на свет и разговарају само са људима који размишљају на исти начин. Али у целини,

мислим да предности надјачавају недостатке. Захваљујући Интернету можемо бити у контакту са пријатељима и особама које деле интересе са нама, чак и ако живимо прилично одвојено (рецимо, Шпанија и Србија, Немачка, Пољска или Мексико), уместо да будемо присиљени да нас прилагодимо локалним мандаринама, као што је то био случај у бившим вековима. Мислим да би на политичком и културном подручју одговорни требало да се потруде да подигну ниво дебате, чак и ако је, наравно, лакше појачати идиотизам. Мислим да је још један велики проблем концентрација ових мрежа у неколицини америчких милионера. На пример, многе књижаре у Шпанији се затварају због Амазона, а ми бисмо требали бити доследнији и подржати наше локалне културне напоре.

*

YOU CANNOT CHANGE THE WORLD IF YOU DO NOT CHANGE YOUR LANGUAGE FIRST

**Interview with Mario
Martin Gijón**

Interviewed by Jovan Zivlak

Your poetry is a kind of research into the language of memory, the language of love. Their contradictions and impossibility to poetically recreate the totality of presence. As a vanished and ruthless god in whose footsteps we wander in search of salvation. The world is harsh, memory is harsh, language is harsh and, as you suggest to us, there is no utopia, no happy moment of deliverance, except the island of light, the illusion on which our hope nests. Is it poetry that permeates, that dominates our lives?

My poetry, as you know, calls into question the borders of language, the limits of what we can put into words. The reality we live in is getting everyday more complex but, unfortunately, we are getting used to look for simple answers, as the technology delivers us from effort in many ways. Maybe that's a reason why politics with easy slogans (*America First, les Français d'abord, Ausländer raus*, for instance) can be so successful: it's easier to find a scapegoat than to try to find some ways to deal with complexity and to live together with rights and duties for everyone. It's easier too to feel oneself in the right side, but the truth is never only in one side. I think poetry is a way to find a truth that is complex but attainable. In my writing, for example in *Sur(rendering)*, I try to put into words (with such resources as neologisms, brackets, italics...) that the feelings are not a one-way street, that you can feel at once love and rancour (so I speak, mixing Spanish and French, of *rencoeur*), joy and melancholy, regrets and elation. So I think that poetry should permeate our lives if we want to deal better with many aspects of it.

As a humanist, you explore the intellectual life of Spain, the

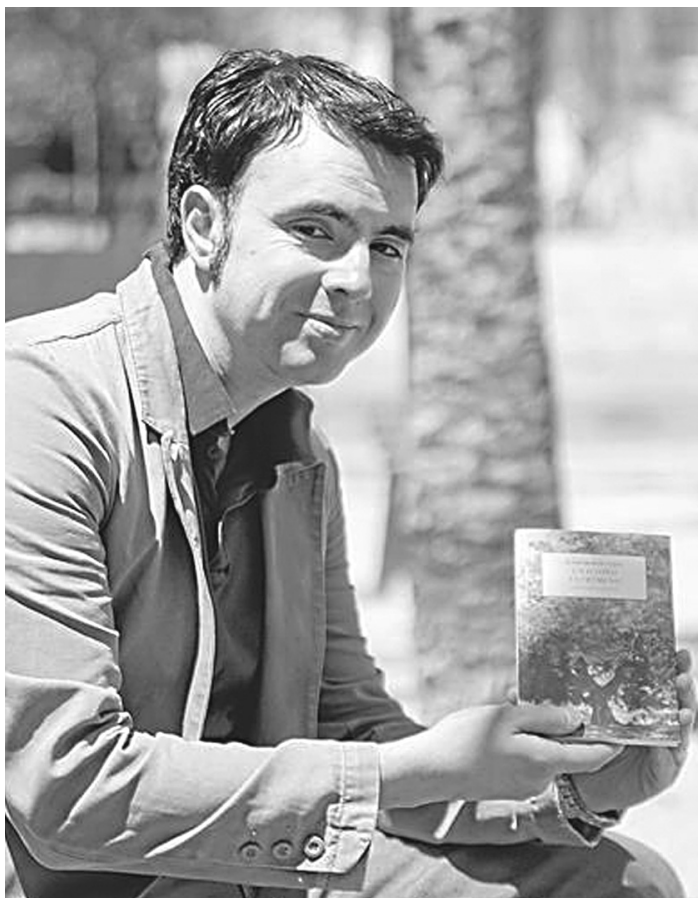

meaning of individual gestures of intellectuals and writers, the contribution of their intellectual culture to the spirit of the era. What it means to discover, to understand the past for our current life. Does culture have a meaning value that connects, chains and creates history?

I think there is a kind of justice in rescuing and bringing to light the contribution of writers who were not appreciated in their lifetime. It is satisfactory and melancholic too, of course. In my case, I have dealt specially with the works of Spanish Exiles who had to leave their country after Franco's victory, and I was specially interested in those who were permeated by their host country, such as José Herrera Petere in Switzerland, Máximo José Kahn in Argentina or José María Camps in East Germany. Maybe a reason of this interest was that I lived for many years as a foreigner, in France, Germany, and Czech Republic. And indeed it was really thrilling to exhumate unpublished works by some of these writers. On the other side, I'm against a certain narcissism stimulated by the social networks and I'm convinced that a writer has to be able to feel admiration and to write "exercices of admiration", as Cioran named the critic. In Spain, you have poets and critics, but very few poets bother to deal with the work of other poets, to write reviews of some depth. A remarkable exception is Eduardo Moga, who by the way was in Novi Sad last year, a great poet and an excellent critic at the same time. But this generosity is really rare.

What is your poetical project? Are you closer to an artist who plays, creates new language worlds, new forms, wonders about the meaning of one in a time of cramped art, or do you think that poetry can be spoken of politically.

I think both aims are not incompatible. In fact, I regret that political poetry has been too often associated with traditional, even conformists, forms. But it's my conviction that, as true as that, as Wittgenstein puts it, "the limits of my language means the limits of

my world", you cannot change the world if you don't change your language first. Of course, most of my poetry deals with personal feelings, specially *Sur(rendering)* and *Tratado de entrañeza*, but in my last book, *Des en canto*, there are poems with a clear political message. Antonio Méndez Rubio, an important Spanish poet and, indeed, a poet much more political than me, wrote in his preface of *Des en canto* that these poems "open uncertain meanings, the meaning as an hemorrhage of a language wound by the crisis. Therefore the opening to the You, to an otherness ignored by the decision of public discourses". I think the best political poems, those which survived its ages, combined innovative forms with progressive message, from César Vallejo and Federico García Lorca to René Char, Paul Celan, Haroldo de Campos, Raúl Zurita or, in your country, Vasko Popa.

Have we in the age of the Internet the right to have the illusion of participating in a world of conversation that promotes man, brings him closer to his forgotten human and cultural role, or are we

at the beginning of a new era of idiocy.

The Internet, that we thought at first would be a great means to open our minds, can have the opposite effect: many people only read and watch what fits into their worldview, and only speak with people who think the same way. But on the whole, I think the advantages overwhelm clearly the disadvantages. Thanks to Internet we can be in touch with friends and persons who share interests with us, even if we live quite apart (say, Spain and Serbia, Germany, Poland or Mexico), instead of being forced to adapt us to the local mandarins, as in former ages was the case. I think that, in the political and cultural area, the people in charge should make an effort to rise the level of the debate, even if, of course, it's easier to boost the idiocy. I think that another big problem is the concentration of these networks in a handful of American millionaires. For example, many bookshops in Spain are closing because of Amazon, and we should be more consequent and support our local cultural endeavours.

* * *

Марио Мартин Хихон рођен је у Виланови де ла Серена, Шпанија, 1979. године. Докторирао је шпанску књижевност на Универзитету у Екстремадури. Предавао је на универзитетима у Марбургу (Немачка) и Брну (Чешка). Од 2010. предавач је на Одељењу за образовање наставника Универзитета у Екстремадура у Касересу.

Његови есеји су добили низ награда, укључујући награду Хералдо Дијего за књижевна истраживања, 2009; награду Амадо Алонсо за књижевну критику, 2012; као и награду Артуро Бареа за 2013. годину.

Објавио је романе *Un día en la vida del inmortal Mathieu* (2013) и *Un otoño extremeño* (2017; делимично преведен на чешки језик) и четири збирке поезије: *Latidos y desplantes* (2011), *Rendición* (2012; преведено на енглески као *Над(приказивање)*) и објављено двојезично (2020), *Tratado de entrañeza* (2014) и *Des en canto* (2019). Неке од његових песама преведене су на енглески, италијански, немачки, пољски, румунски и кинески језик.

*

Mario Martín Gijón was born in Villanueva de la Serena, Spain, in 1979.

He holds a doctorate in Spanish Literature from the University of Extremadura. He has taught at the universities of Marburg (Germany) and Brno (Czech Republic). Since 2010 he has been a lecturer in the Teacher Training department of the University of Extremadura, Cáceres.

His essays have received a number of awards including the Gerardo Diego Prize for literary research, 2009, the Amado Alonso Prize for literary criticism, 2012, as well as the Arturo Barea Prize 2013.

He has published the novels *Un día en la vida del inmortal Mathieu* (2013) and *Un otoño extremeño* (2017; partially translated into Czech) and four collections of poetry: *Latidos y desplantes* (2011), *Rendición* (2012; translated into English as *Sur(rendering)*) published

in bilingual edition in 2020), *Tratado de entrañeza* (2014) and *Des en canto* (2019). Some of his poems have been translated into English, Italian, German, Polish, Romanian and Chinese.

* * *

Франсис Комб (1953) је француски песник међународног реномеа, преведен на двадесетак светских језика.

Аутор је више од петнаест песничких књига, међу којима су: *Шегрти пролећа* (1980), *Мале лекције ствари* (1987), *Дама са Ајфелове куле* (1989), *Балада о непокорним срцима* (1996), *Фабрика среће* (2000), *Заједничка кауза* (2003), *Плава свеска из Кине* (2007), *Кључ света је у левом улазу* (2008), *Ластавичје вино* (2011).

Аутор је више антологија, од којих су најпознатије: *Сто једна песма у Париском метроу*, *Сто једна песма о љубави*, *Сто једна песма против рата*.

Уредник је познате ревије Европа, оснивач издавачке куће *Le Temps des Cerises* и директор фестивала *Интернационални песнички бијенале Вал де Мари*.

Земља није округла је први антологијски избор његове поезије на српском језику.

*

Francis Combes was born in 1953, in South of France. Now, he lives with his wife, in Aubervilliers, near Paris. As a student, he was General Secretary of the Communists Students Union of France. In 93, he founded, a new press, "le Temps des Cerises", from the title of a well known song of the Commune de Paris. He was also the organizer of a campaign of poetry posters in the Paris' Metro, for fifteen years. These last six years, he ruled the international festival la Biennale. As a poet, he published about 20 books, as: *Cause commune*, *le Cahier bleu de Chine*, *La France aux quatre vents*, *Lettres d'amour porte restante*.

He was translated in English, Spanish, Arabic, German, Italian, Macedonian, Albanian, Chinese...

He translated into French books by Heinrich Heine, Vladimir Mayakovsky, Attila Jozsef...

In 2011, he was named director of the Poetry International Festival in Val-de-Marne, France.

ВОЛЕО БИХ ДА ВИДИМ ПОЕЗИЈУ ПОВЕЗАНУ СА ТРАДИЦИЈОМ, А ИСТОВРЕМЕНО РАЗЛИЧИТУ И ИЗЕНАЂУЈУЋУ КОЈА ОДУЗИМА ДАХ

Разговор са Николајем

Милчевом

Разговарао Јован Зивлак

Ви сте лирски песник. На основу онога што можемо да видимо, ваш основни подухват је да разумете то друго, женско лице света. Да бисмо разумели фасцинацију која нас покреће да говоримо и истражујемо љубав. Верујете ли да је у данашњем свету љубав без сенки и посекотина зла могућа?

Љубав, онаква какву је ми знамо у свом животу, је једно; љубав, она у поезији, нешто је сасвим друго. Љубав у поезији понекад пролази кроз бол; други пут је на крилима радости, али увек води ка нечему несветском; ка чежњи друге врсте. Још од антике је љубав у поезији била сила која је водила људе. Понекад имам осећај да није права, световна љубав, већ да је она измишљена љубав за којом се чезне заправо стварна јединица којом се мери живот. Сапфинска љубав није само последња зимска јабука на највишој грани, већ недостижни сан. Шекспирови Ромео и Јулија умиру не због свађе њихових породица, већ због немогућности да буду заједно, а то се може наћи само у књижевности и поезији. Што се тиче моје љубавне поезије, волео бих да она буде чулна; да би људи могли да је осете, али и да је додирну, да осете арому нечег ван овог света. Љубав у нашем савременом свету постаје све прагматичнија, заказана и додељена. Ово је само по себи зло. Разлог заљубљеног зла не лежи у самом модерном животу, већ у настојању да се љубав планира и контролише. Ако успе да се ослободи ове зависности, савремена љубав ће успети да буде љубав.

Европа је континент са много језика, са мноштвом поетских језика, а опет се ти језици уједињују у један општи дефинишући језик. Мале књижевности се уливају у тај сјајни поток. Зове се апостериори или се истовремено препознаје. Као некада: романтизам, симболизам, експресионизам, надреализам, авангарда, неоавангарда итд. Која је наша улога у томе?

Да будем искрен, не верујем да се европски песнички језици уједињују у један општи дефинишући језик. Не верујем ни да се мале књижевности уливају у овај један сјајан и смислен ток. У Европи су одувек били доминантни књижевни покрети који су често постајали трендови, а такозване "мале књижевности" следиле би те трендове не могавши постати ништа друго. Није велика част бити одраз романтизма, надреализма или нео-авангарде. Ако је ово приступ, тада рефлексија никада не би постала оригинална. Мале књижевности могу прерастати у велику књижевност само ако се не плаше и имају самопоуздања да покажу своја лица онаквима какви заиста јесу – са свим својим борама, подочњацима, својим слабостима, али и као природне и духовности. Ја лично више волим антику него њен одраз. Даље ћу илустровати примером: у великој већини Европе данас се поезија пише без рима. Римовање и метафоре сматрају се старомодним. Како ја то видим, управо су римовање и метафора два стуба која су омогућила нашој бугарској поезији унутрашњу организацију, ритам и духовност.

На Интернету постоји поезија која делује немерљиво. Као да је велики талас покренуо велику демократску револуцију: сви пишу поезију. С обзиром на ниво, све смо ближи утиску да је банализација обузела све. Рекло би се да је та мисао елитизација поезије. Поставља се једноставно питање: треба ли поезији супротставити пуку

асимилацију, којој се треба покоравати пред великим бројевима?

То што се дешава на мрежи је неизбежно, укључујући покушаје писања поезије. Подсећа ме помало на процес развијања писмености – знате абецеду и стога можете писати. Нема цензуре, нема уредника, нема притиска на писце. Слободно тржиште производа и слободно тржиште поезије. Али управо овде се реч "Поезија" не чини тачном. Већина дела носи знакове напора за стварање поезије, а не знакове саме поезије. Наравно, ова прекомерна производња задовољава различите укусе, и зато се људи окупљају и подржавају ствари које би често специјалиста и људи са интуицијом за поезију одбацили. На тржишту постоји помало свега: од најједноставнијих дугмади и ситница до драгоценог вербалног накита. Најважније је да можете да направите разлику између то двоје. Рекавши то, морам да признам да ме дубоко растужује кад видим да се сама чињеница да су одређене речи стављене у одређени редослед назива поезијом.

Бугарска поезија се афирмисала у модерној ери, од романтизма до данас. Шта је данас важно за њену судбину у бугарском друштву?

Незавидна и подељена. Тако бих дефинисао њену судбину. "Незавидно" јер утицај и чежња за поезијом нестају (мислим на високу поезију), а "подељено" јер постоје два потпуно различита приступа поезији. С једне стране, постоје људи који верују да поезију треба ослободити свих традиција и да приликом стварања поезије не сме бити захтева нити очекивања. С друге стране, постоје људи попут мене, који би волели да виде поезију повезану са традицијом, а истовремено је виде и као ову различиту и изненађујућу поезију која одузима дах – својом структуром, оним што подразумева и предлаже и својим садржај. Рећи ћу то овако:

у Бугарској има толико људи који пишу хаику (људи који верују да пишу хаику), и врло, врло мало људи који пишу прелепе бугарске минијатуре, и вреди рећи да су бугарски писци ненадмашни у писању минијатура.

*

I WOULD LIKE TO SEE POETRY RELATED TO TRADITION, AND AT THE SAME TIME DIFFERENT AND SURPRISING AND BREATHTAKING

*Interview with Nikolaj Milchev
Interviewed by Jovan Zivlak*

You are a lyric poet. Based on what we can see, your basic endeavor is to understand that other, female face of the world. To understand the fascination that drives us to speak and explore love. Do you believe that in today's world, love without the shadows and cuts of evil is possible?

You are a lyric poet. Based on what we can see, your basic endeavor is to understand that other, female face of the world. To understand the fascination that drives us to speak and explore love. Do you believe that in today's world, love without the shadows and cuts of evil is possible? Love, the way we know it in our life, is one thing; love, the one in poetry, is something completely different. The love in poetry sometimes goes through pain; other times, it is on the wings of joy, but it always leads towards something unworldly; towards a yearning of a different kind. Ever since Antiquity, the love in poetry has been a force leading people. Sometimes, I have the feeling that not the real, worldly love, but the invented and longed one is the real unit with which to measure life. Sapho's love is not just the last winter apple on the highest branch, but the unreachable dream. Shakespeare's Romeo and Juliet die not because of their families' feud, but because of the impossibility for them to be together and this can only be found in Literature and Poetry. Regarding my love poetry, I would like it to be sensory; for people to

be able to feel it, but also to touch it, to feel the aroma of something out of this world. Love in our modern world is becoming more and more pragmatic, scheduled and assigned. This, in and of itself, is evil. The reason for the evil in love does not lie in modern life itself, but in the effort to plan and control love. If it manages to break free from this dependency, modern love will manage to be love.

Europe is a continent with many languages. With a multitude of poetic languages, and yet these languages unite into one general defining language. Small literatures flow into that great stream. It is called aposteriori or is recognized at the same time. As in the past: romanticism, symbolism, expressionism, surrealism, avant-garde, neo-avant-garde, etc. What is our role in that.

To be honest, I don't believe that European poetic languages unite into one general defining language. Neither do I believe that small literatures flow into this one great and meaningful stream. In Europe, there have always been dominant literature movements that would often become trends, and the so called "small literatures" would follow those trends not being able to become anything else. It is not a great honor to be the reflection of Romanticism, Surrealism or Neo-Avant-Garde. If this is the approach, then the reflection would never become an original. Small literatures can grow into big literatures only if they are not

afraid and have the confidence to show their faces the way they truly are - with all its wrinkles, with its dark eye circles, with its weaknesses, but also as natural and spiritual entities. I, personally, prefer Antiquity to the reflection. Let me further illustrate with an example: in the vast majority of Europe nowadays, poetry is being written with no rhymes. Rhyming and metaphors are considered old-fashioned. The way I see it, is that it is precisely the rhyming and the metaphor the two pillars which have allowed for our Bulgarian poetry to have its inner organization, rhythm, and spirituality.

There is poetry on the Internet, it seems immeasurable. It is as if a great wave has started a great democratic revolution: they write all poetry. Given the level, we are getting closer to the impression that trivialization has overwhelmed everyone. One would say that it is the elitization of poetry. A simple question arises: should poetry be opposed to mere assimilation, to be obeyed before large numbers.

What is happening online is inevitable, including the attempts to write poetry. It reminds me a bit of the process of developing literacy - you know the alphabet; therefore, you can write. There is no censorship, no editors, no pressure on the writers. Free market of products and free market of poetry. But it is precisely here where the word "Poetry" does not seem accurate. Most of the works carry the signs of the effort to create poetry, not the signs of

Добитник је националних књижевних награда, укључујући и националну награду Петја Караколева за књижевност за децу, националну награду Теодор Трајанов; Национална награда Бињо Иванов, Национална награда Божидара Божилова, Песничка награда листа "Труд" – "Златни ланац", 2010. Два пута је номинован за награду Балканика.

Песме су му преведене на енглески, руски, француски, румунски, турски и мађарски језик.

Већ 30 година ради као наставник бугарског језика и књижевности у Софији.

*

poetry itself. Of course, this overproduction satisfies different tastes, and therefore people come together and support things that oftentimes would be rejected by the specialist and the people with intuition for poetry. There's a bit of everything on the market: from the simplest buttons and knick-knacks to the precious verbal jewelry. The important thing is to be able to distinguish between the two of them. Having said that, I need to admit that it saddens me deeply to see that the mere fact that certain words have been put in a specific order is being referred to as poetry.

Bulgarian poetry affirmed itself in the modern era: from Romanticism to the present day. What is important for her destiny today in Bulgarian society.

Unenviable and divided. This is how I would define its destiny. "Unenviable" because its influence and the longing for poetry are vanishing (I am referring to High Poetry), and "divided" because there are two entirely different approaches to poetry. On the one hand, there are people who believe that poetry should be liberated from all traditions and that there should be no requirements nor expectations when creating poetry. On the other hand, there are people like me, who would like to see poetry connected to tradition while also

see it as this different and surprising poetry which takes your breath away—with its structure, with what it implies and suggests, and with its content. I will put it like this: in Bulgaria there are so many people who write Haiku (people who believe they write Haiku), and very, very few people who write beautiful Bulgarian miniatures, and it is worth saying that Bulgarian writers are unsurpassed in the writing of miniatures.

Николај Милчев, рођен је 1958. године у граду Плевену. Дипломирао је на Великотрновском универзитету "Свети Кирил и Методије", специјалност Бугарска филологија. Радио је као заменик главног уредника листа *Средношколска застава*. Аутор је десетак песничких књига, међу којима су *Предел са Лолитом*, *Дечја љубавна поезија*, *Танка киша*, *Завођење и светогорске песме* (песме о Светој Гори), *Ти и мачке поподне*, 26 песама љубави. Његова најновија књига *Човек из јабуке* збирка је од 30 кратких прича.

Аутор је текстова песама за децу и либрета и песама дечијег мјузикла *Духови без шиљака*. Добитник је награде за најбољи текст песме за децу на такмичењу "Верди ноте" у Батипалији – Италија.

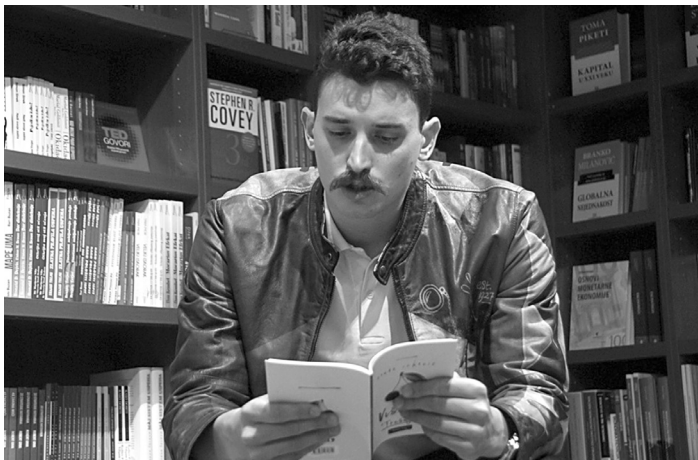
Nikolai Milčev was born in 1958 in Pleven. He graduated from the Saints Cyril and Methodius University in Veliko Trnovo and specialized in Bulgarian philology. He worked as the deputy editor-in-chief of the newspaper *High School Flag*. He is the author of a dozen poetry books, among which are *Landscapes with Lolita*, *Children's Love Poetry*, *Thin Rain*, *Seduction and Mount Athos Songs* (songs about the Mount Athos), *You and the Cats in the Afternoon*, 26 love poems.

His latest book, *The Man from the Apple*, is a collection of 30 short stories.

He wrote songs and librettos for the children's musical *Ghosts without Spikes*. He won the award for the best poem for children at the Verdinote Festival in Battipaglia in Italy. He is the winner of national literary awards, including the Petya Karakoleva National Award for children's literature, a Teodor Trajanov National Award; the Binjo Ivanov National Award, the Božidar Božilov National Award, the Poetry Award of the newspaper *Trud* – The Golden Chain – in 2010. He was twice nominated for the Balkanika Award.

His poems have been translated into English, Russian, French, Romanian, Turkish and Hungarian.

He has been working as a teacher of Bulgarian language and literature in Sofia for 30 years.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА ДОДЕЛУ 60. БРАНКОВЕ НАГРАДЕ ДРУШТВА КЊИЖЕВНИКА ВОЈВОДИНЕ

60. ДОБИТНИК БРАНКОВЕ НАГРАДЕ ЂОРЂЕ ИВКОВИЋ, ПЕСНИК ИЗ БЕОГРАДА

Друштво књижевника Војводине додељује Бранкову награду 60. пут, одржавајући једну врсту високе песничке културе која не само одаје почит нашем знаменитом романтичарском песнику Бранку Радичевићу (1824–1853), него и настоји да подржи таленте и доприносе младих аутора нашег времена који су изабрали поезију као један од важних начина разумевања нашег људског опстанка. Носиоци ове угледне награде су, између осталих, Васко Попа, Бора Радовић, Раша Ливада, Драган Јовановић Данилов, Нина Живанчевић, Ана Ристовић... аутори који су на битан начин обележили нашу културу додајући радичевићевским открићењима језика и особене осећајности сложене и узбудљиве вредности и значења која поезија може да донесе. Награда се додељује за најбољу књигу уметничке поезије, аутора до 29 година, издату на српском језику, за период између две доделе. Добитнику припада новчани износ, као и диплома.

На завршној седници жирија за доделу Бранкове награде Друштва књижевника Војводине,

која се у Новом Саду уручује у оквиру Међународног новосадског књижевног фестивала, одржаној 06. 10. 2020, жири у саставу Марија Шимоковић (председник жирија), Драган Јовановић Данилов и Саша Нишавић, одлучио је да се 60. Бранкова награда додели

ЂОРЂУ ИВКОВИЋУ
За књигу: Вишње* *Трешње
издавача "Трешњи трг", Београд,
2019. године

Жири је у складу са Правилником разматрао 10 наслова пристиглих на конкурс, а у најужи избор жири је уврстио књиге: Катарине Пантовић "Унутрашње невреме", Маше Живковић "Кроз високу траву", Лене Волгин "Цвет у јама", Нађе Лазаревић "Глава изнад воде" и Јане Радучевић "Ако кажем може постати истина". Одлука да се ове године Бранковом наградом овенча Ђорђе Ивковић – донета је већином гласова.

Током протекле деценије младим песницима и песникињама постало је све теже да доспеју до прилике да објаве своју прву збирку. Гашење издавачких предузећа која су подржавала стваралаштво нових гласова довело је до смањеног поља могућности да се артикулишу перцепција и захтеви читаве једне генерације, а једина места на којима је ово остало могуће су локални наградни конкурси за објављивање прве збирке. О томе сведоче и број збирки који последњих година пристижу на конкурс за Бранкову награду.

Овогодишњи добитник Ђорђе Ивковић рођен је 1990. године. Основне студије завршио је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, смер српски језик и књижевност, док је мастер студије Комунологије завршио на Универзитету Дукелн у Питбургу, Пенсилванија. Живи у Београду где предаје српски језик.

Прва књига песама Ђорђа Ивковића – Вишње* *Трешње, коју је обавио "Трешњи трг", већ је овенчана наградом – Београдског фестивала поезије и књиге Тргни се! Поезија! указује на младог песника који помера границе. Снажна унутрашња тензија овој књизи даје да се наслути познавање саме идеје ствари, у платоновском духу, а не само у стварима реалног. Његове песме, на сасвим нахерен начин, поседују све основне постулате поезије али јој измичу, стварајући магматичан склоп слика које не наликују правилима хармоније, сразмере, реда, јасноће и мере, али их сажимају у себи.

Природа се потрудила да свака ствар буде неко јединство двеју ствари – са једне стране "безобличне материје" а с друге форме, или чулног изгледа свега што јесте (Вишња* *Трешња). Ова књига као да вибрира на фреквенцији душе ствари или ентелехије, изговарајући свет и његове унутарње отиске архетипским језиком којем није страна спознаја целине али ни разломљеног света из којег је ваља исказати. Тако је млади песник добио коvinу која изазива само ткиво поезије да се покаже.

Да би се написала ова књига, засигурно је ваљало хироновски заронити у штиво света, додајући своју оштрицу бријача како би се свет раскомадао и поново спојио, овога пута у срцу. Нервима. Генетици. И затим је изнова саставити у стиху. На ивицама састављених комада још пулсира крв, још су живе ране, и поједини стихови, рецимо то храбро – већина њих, живи су. Указују нам се попут вишедимензионих светова у чији шум речи верујемо, јер носе у себи идеју необрађене громаде

камена са почетка света. Књига Ђорђа Ивковића заслужује сву пажњу зналаца поезије који трагају за новим и вибрентним штивом.

И како би рекао рецензент ове књиге: Прва књига песама Ђорђа Ивковића писана је језиком необичног унутрашњег набоја који природно разбија непрепознатљиве оквире поетске форме. Крећући се слободно кроз широко поље асоцијативности, усложњавајући се дигресијама, често упорним, готово оспесивним описима, Ивковићев језик исписује књигу кисело-слатког укуса: од присних призора из детињства са снажном али блиском сенком оца, преко чудне, заумне анатомије ствари до тема отуђености и неуклопљености.

У Новом Саду,
07. 10. 2020. године

Жири награде:

Марија Шимоковић, председник
Драган Јовановић Данилов и
Саша Нишавић

*

JURY EXPLANATION FOR PRESENTING THE 60TH BRANKO'S AWARD OF THE ASSOCIATION OF WRITERS OF VOJVODINA

THE 60TH BRANKO'S AWARD LAUREATE, ĐORĐE IVKOVIĆ, A POET FROM BELGRADE

The Association of Writers of Vojvodina awards the Branko's Award for the 60th time, thus maintaining a kind of a poetic culture, that not only honours our notable romantic poet, Branko Radičević (1824–1853), but also aims to support talents and the contribution of young authors of our time who chose poetry as one of the important ways of understanding our human survival. Former laureates of this prestigious award include, among others: Vasko Popa, Bora Radović, Raša Livada, Dragan Jovanović Danilov, Nina Živančević, Ana Ristiović... the authors who marked the Serbian culture in a notable way, by adding

to the Radičević-like revelations of language the unique sensibility of complex and exciting values and meaning that only poetry can bring. The prize is awarded for the best book of artistic poetry, to authors up to 29 years of age, published in the Serbian language, for the period between two awards. The laureate receives a sum of money, as well as a certificate.

The final conference of the Branko's Award jury of the Association of Writers of Vojvodina, which is awarded in Novi Sad as a part of the International Literary Festival in Novi Sad, was held on October 6, 2020, and consisted of the following members: Marija Šimoković (President), Dragan Jovanović Danilov, and Saša Nišavić, and has decided that the 60th Branko's award shall be given to

**ĐORĐE IVKOVIĆ
for the book: "Sour Cherries*
*Sweet Cherries"
published by Treći Trg
publishing house in Belgrade
in 2019**

In accordance with the Rules, the jury has taken into consideration 10 books of poetry which were sent to the contest, and the most narrow selection includes the following books: "Unutrašnje nevreme" by Katarina Pantović, "Kroz visoku travu" by Maša Živković, "Cvet u jami" by Lena Volgin, "Glava iznad vode" by Nađa Lazarević, and "Ako kažem može postati istina" by Jana Radučević. The decision that this year's laureate of the Branko's Award be Đorđe Ivković – was brought by majority votes.

During the past decade, young poets and poetesses have had a very hard time to get a chance to publish their first books of poetry. After publishing companies that supported the creative work of the new voices were closed, this led to a decreased field of possibilities to articulate the perception and the demands of an entire generation, and the only places that made this possible are local awards and competitions for the publication of the first book. The number of collections that have been coming

to the Branko's Award contest in recent years also testify this.

This year's winner Đorđe Ivković was born in 1990. He finished his primary studies at the Faculty of Philology at the University of Belgrade, at the Department of the Serbian Language and Literature, while he obtained his master's degree from the Faculty of Communication Studies at the Duquesne University in Pittsburgh, Pennsylvania. He lives in Belgrade where he teaches Serbian.

The first book of poetry by Đorđe Ivković – namely, "Sour Cherries* *Sweet Cherries", published by the "Treći trg" publishing house, has already been awarded a prize – from the Belgrade Poetry and Book Festival, "Snap out of it! Poetry!" (Serbian: Trgni se! Poezija), which indicates that this is a young poet moving the boundaries. A strong inner tension of this book suggests knowing the very idea of things, in a Platonic manner, and not only in the matters of reality. His poems, in a perfectly distorted manner, possess all the basic poetic postulates but slip away from them, creating a magmatic set of images that do not resemble the rules of harmony, proportion, order, clarity and measure, but they do condense them within.

Nature has made each and every thing a unity of two things – on the one hand the "shapeless matter", and on the other, the form, or the strange look of all that is (Sour Cherry* *Sweet Cherry). This book in a way vibrates in the frequency of the soul of things or the entelechy, making an excuse for the world and its internal footprints in an archetypal language which is not devoid of the knowledge of the whole, but neither of the broken world out of which one must speak. This is how the young poet got a metal that challenges the very tissue of poetry to reveal itself.

In order to write this book, it must have been very difficult to dive into the world's reading, adding its razor blade to tear the world apart and reconnect, this time in the heart. In the nerve cells. The genes. And then put them back together in verse. Blood is still pulsing on the edges of the pieces

that were put together, the wounds are still alive, and some verses, let's say that bravely – most of them, are alive. They are revealing themselves to us like multidimensional worlds, whose murmur of words we believe in, because they carry inside an idea of an unprocessed gigantic stone from the creation of the world. The book of Đorđe Ivković deserves all the attention of poetry connoisseurs who are looking for a new and vibrant read.

And, as the reviewer of this book would say: The first book of poems by Đorđe Ivković was written in the language with an unusual interior charge that naturally breaks the unrecognisable framework of the poetic form. Moving freely through a wide field of associativeness, by using complex digressions, often persistent, almost obsessive descriptions, Ivković's language writes a book of an almost sour-sweet taste: from close childhood scenes with a strong but close shadow of a father, going over a strange, clever anatomy of things, and all the way to alienation and ignorance.

In Novi Sad, 7 October, 2020.

The Branko's Award Jury
Marija Šimoković, President
Dragan Jovanović Danilov, and
Saša Nišavić

* * *

ПОЕЗИЈА ЈЕ ЧИСТОЋА ЖИВОТА

*Интервју са Ђорђем Ивковићем
добитником овогодишње
Бранкове награде
Разговарала Марија
Шимоковић*

*Ваше су песме двојне, возе на
две стазе одједном, увек у трку
ка циљу. Какви су њени токови
настанка?*

Турбулентни. Чини ми се да се ове неравнине на путу мисли могу приметити у збирци: доста дигресија, доста упадица, пулпења. Да бих ухватио ову несређеност, неуредност, незрелост, полузрелост, или сировост мисли, користио сам фусноте приликом писања. Фусноте су поља асоцијативности која су ми се отвараља током писања/уређивања текста. Некада су оне намерно закржљане, некада су случајно доминантне, али без обзира на њихову самосталност или не, песме са којих висе могу се читати и потпуно без њих.

*Магиструрали сте у
Питсбургу и вратили се. Сада
радите као наставник у средњој
школи. Учите ли децу писању, с
обзиром на то да сте подстицај*

*за писање, у највећој мери, добили
од своје професорске
књижевности?*

Сматрам да је на учитељима један део одговорности да заинтересују ученике за књижевност. Књижевност није егзактна наука, па тако нема ни егзактне методе која се може применити приликом (из угла учитеља) учења ученика или (из угла ученика) учења материје. Мене је једино интересовао предмет Српски језик и књижевност у гимназији, и сигуран сам да је овоме помогла професорка овог предмета Зринка Шандор, која ми је била и разредна. Њена су ми предавања и данас један од образаца на који се угледам када припремам часове. Ту су свакако и остали професори, нарочито са питсбуршког Универзитета Дукејн, код којих сам учио друге предмете и методе, или неки други људи са којима сам имао прилику да радим, а оно што ми је од посебног значаја за припрему предавања јесте, поред сопственог искуства, и живот у породици просветних радника.

Што се тиче писања, трудим се да ослободим децу од многобројних догми којима смо културолошки били научени, јер се писање, иако учи, никада не сме научити. Трудим се да их

ДРУШТВО КЊИЖЕВНИКА ВОЈВОДИНЕ
DRUŠTVO KNJIZEVNKA VOJVODINE
VÁLADÁSÁSI IROK ÉGYESÜLETE
SPOLEK PÍSŮVATELŮV VOJVODINY
ASOCIAȚIA SCRITORILOR DIN VOJVODINĂ
ДРУШТВО ПИСАТЕЉАК ВОЈВОДИНИ
ASSOCIATION DES ÉCRIVAINS DE VOIVODINE

**БРАНКОВА
НАГРАДА**

ДРУШТВО КЊИЖЕВНИКА ВОЈВОДИНЕ
ASSOCIATION DES ÉCRIVAINS DE VOIVODINE
ПЕТНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ НОВОСАДСКИ КЊИЖЕВНИ ФЕСТИВАЛ
THE FIFTEENTH INTERNATIONAL NOVI SAD LITERATURE FESTIVAL

до дељује

Бранкову награду

За 2020. годину

Ђорђу Ивковићу

За књигу песама
Вишње* *Трешње
Издавач „Трешни трг”, Београд, 2019. године

Нови Сад / Novi Sad
октобар / October 2020

Уметнички директор МНКФ
Јован Завица

Председник жирија
Марија Шимоковић

охрабрим да пишу тако да не размишљају о уводу, разрази, закључку; понекад ученицима задам уводни пасус на који би се они наставили, други пут радимо вежбе аутоматског писања, трећи пут ремиксујемо дела која смо читали и сл. Најбитнији исход ми је да се деца пронађу у писању, да се осете природно и лако, да чују, препознају сопствену особеност и да се не уплаше да је употребе.

Ми песници смо, пише Хесе, независни од језика – он је наша алатка. Ниједном појединцу не успева да господари њиме. У том послу, каже он, остају заувек почетници. Шта је Ваше мишљење?

Обожавам почетке! Због тога ми је драго што се збирка Вишње* *Трешње завршава циклусом Јутро, неком врстом почетка. Остати почетник је лепа ствар: у неку руку ово значи да никада нећемо окончати (писање или живот). Господарење језиком (каква тоталитарна синтагма!) нити треба бити циљ, нити је могуће: ово је слично као када бисмо рекли господарити животом: можемо ли из једна, из прве проживети целокупан живот? Тако је и са језиком: он лелуја као што наш живот плива кроз одређене тренутке различитог стања свести. Ово стање свести се сабира са стањем (колективног и индивидуалног) језика и то даје некакво писање. Сваког јутра се будимо колико-толико нови (без обзира на телесне дознаке) и бајаги невини; овако је и са језиком: он се свакодневно мења заједно са свима нама.

Што се тиче метафоре да је језик алат, можебити, и то тачније један од алата: клешта за вађење духа (употребимо овде ову реч). Онда би наш крајњи задатак био одбацивање алата и сједињавање са овим духом, а чини се да је ово сједињавање смрт, завршетак. Уколико постигнемо овај завршетак под знацима навода, још за живота, претпостављам да је то онда стање нирване, будаства, дакле

нити живог нити мртвог, оног што траје, а заправо је базвременско: тренутак. Тренутак је и крај и почетак и оно месо из средине хлеба, меко и све у једном садржано, а ова средина се може назрети једино кроз уметност (а у науци, баналностима, животу уопште има такође уметности), у нашем случају кроз поезију.

С обзиром да сте између музике, а свирали сте виолину, књижевности одабрали ово последње, може ли вам поезија у кризним треуницима пружити све оно што сте од ње очекивали?

Поезија је чистоћа живота у мом случају. Није чудо да већином проводим живот аљкаво и мусаво, али уколико се бавим књижевношћу, онда и то мало чишћење склања све претходно нечисто. А онда се враћам у прљавштину, телесно, и враћам се помирено. Сматрам да је поезија онда овде спона између телесног и духовног, Манова тајна прелаза између органског и неорганског, живог и неживог (малко да се наслоним на претходни одговор). Ако је за Аристотела поетика подражавање природе, онда је за мене подражавање те међуприроде. Тематика коју обрађују уметници не може се одвојити од нас као телесних бића. Чисто духовна поезија не постоји. И обрнуто. Осећам да постојим, а ово осећање постојања уметност покушава да изрази. Овај израз се ипак мора испољити кроз телесно и друштвено (скупина тела) и не може постојати без додатних физичких средстава – језик, писање, покрети тела, цртање, сликање, вајање, снимање, певање, ништа ово не постоји без некаквог физичког медијума који патролира између телесног и духовног. Таква манифестација уметности је манифестација духа кроз тело и не морамо је се стидети ни у каквом облику. Мени манифестација ове животне силе годи кроз медијум поезије више него медијум виолине, зато што ми (тренутно)

више прија изражавање кроз језик него музику.

Једном сте приликом рекли да је добро потпиривати жељу за читањем. Не либите се ни да својим ученицима препоручујете хибридни књижевност као подстицај. Постоји ли књига коју бисте радо поделили са свима, без обзира на узраст. Нека књига која је за вас књига свих књига.

Обавезно је потпиривање жеље и лепо је заинтересовати некога за уметност, нарочито ако узмемо да смо сви умрежени великим бројем случајности. Ако делујемо у случајности, онда можемо намерно да делујемо у случајности, а то је луксуз који свако од нас, али најпре професор треба да искористи. У том случају, препоручујем, не само својим ученицима, већ свима да читају, јер је моје искуство да је читати кул, а читају се многе ствари, стрипови, филмови, слике, музички текст, било која уметност, било која ситуација, човек.

Књига свих времена била би она са народним умотворинама на матерњем језику писца. У мом случају то су Вукове Српске народне пјесме и приповијетке, али и словенска митологија плус античка књижевност. Корисно је поредити древно и садашње, и читати свежијим очима маторе приче.

Ако бих сада морао да одаберем једну књигу, било би то случајно и погрешно: Хазарски речник Милорада Павића.

Настаје ли следећа књига у Вашој радионици, и колико је оно што сада пишете другачије од књиге Вишње/Трешње? Хоће ли и она имати фусноте?

Пишем поезију и прозу које неће имати фусноте, неће користити тај манир Чини ми се да ми је писање другачије; у следећим песмама се не либим да убацујем политичке, друштвене, географске, изразито културолошка и општа места, што, ако изузмемо митолошке и библијске мотиве, у збирци Вишње* *Трешње није био случај.

*

POETRY IS THE PURITY OF LIFE

**An interview with Đorđe Ivković,
this year's Branko's Award
laureate**

Written by Marija Šimoković

Your poems are dualistic, they drive in two runways at the same time, always racing to the finish line. How did they come to be?

Turbulently. It seems to me that these bumps along the train of thought can be noticed in the collection: loads of digressions, loads of interruptions, loads of blooming. In order to catch this messiness, this untidiness, immaturity, half-maturity, or the rawness of thought, I used footnotes in my writing. Footnotes are fields of the associativity that opened to me while writing/editing the texts. Sometimes they are deliberately stunted, sometimes they are accidentally predominant, but regardless of whether they are independent or not, the poems they are associated with can be read completely without them as well.

You got your master's degree in Pittsburgh and came back to Serbia. You're a high school teacher now. Do you teach kids how to write, given that you have received an incentive for writing, to the greatest extent, from your literature professor?

I consider that it is in part the responsibility of teachers to make students develop an interest in literature. Literature is not an exact science, so there is no exact method to use (from a teacher's point of view) when teaching students or (from a student's point of view) to learn it. When I attended gymnasium, the only subject I was interested in was the Serbian Language and Literature, and I'm sure my Serbian professor, Zrinka Šandor, who was also my head teacher, brought this upon me. Even today when I prepare my classes, I model them after her classes. There are certainly other teachers, especially from Duquesne University, where I have

studied other subjects and methods, or some other people with whom I have had the opportunity to work. What is of special importance to me, however, in preparing my lectures is, besides my own experience, also the fact that I am a child of two educators.

When it comes to writing, I try to free children from the many dogmas we have been culturally taught, because writing, although it can be, must never be learned. I try to encourage them to write so that they don't think about the introduction, development, conclusion; sometimes I give students an introductory passage to use and continue writing; on other occasions we do an auto-writing exercise, or even remix the works we have been reading and so on. The most important outcome for me is that children are able to find themselves in writing, to feel natural and light, to hear, to recognise their own personality and not to be afraid to use it.

We the poets are, according to Hesse, independent of language – it is our tool. No individual can master it. In that business, he says, only the beginners stay forever. What's your opinion on this?

I love beginnings! That's why I'm glad that the "Sour Cherries" *Sweet Cherries" collection ends with the Morning cycle, a sort of a beginning. It is nice to remain a beginner: in a way, this means we'll never end (our writing or life). Mastering a language (oh, what a totalitarian syntagm this is!) should

neither be an objective, nor would it be possible: this is similar to saying we have mastered life: can we live out our life in the very first try? The same happens with language: it is shimmering just like our life swims through certain moments of different states of mind. This state of consciousness is being collected with the state of the (collective and individual) language and it gives some kind of writing. Every morning, we wake up as new as much as we can (no matter the remittances) and, in a way, innocent. The same goes for a language: it changes every day with all of us.

As for the metaphor that language is a tool, it can be, and more precisely one of the tools: the pliers for pulling the spirit out (let's use this word here). Then our final task would be to discard the tools and unite with this spirit, and it appears that this union is death, the closure. If we achieve this "closure", during our lifetime, I suppose it's a state of nirvana, of being awake, meaning neither dead or alive, of what lasts, and it's in fact out of time: nothing else but a moment. The moment is both the end and the beginning and the meat from the middle of bread, soft and all in one piece, and this middle can only be seen through art (and there is also art in science, the banalities, life in general), in our case through poetry.

Considering the fact that between music, and you've played the violin, and literature, you've chosen the latter, can poetry give you everything you expected from it in moments of crises?

Poetry is the purity of life in my case. It is no wonder that I spend most of my life in sloppiness and dirt, but if I'm into literature, then that little cleaning-up removes everything that was previously dirty. And then I go back to the dirt, to the body, and I come back in peace. I think poetry is then a bond between the bodily and the spiritual, Mann's secret to the transition between organic and inorganic, the living and the dead (just a small reference to my previous comment). If Aristotle considers copying nature is poetic, then to me, it is copying the middle nature. The themes the artists cover cannot be separated from us as people of flesh and blood. There is no such thing as a purely spiritual poetry. And vice versa. I feel that I exist, and art is trying to express this feeling of existence. However, this term must be expressed through the bodily and the social (a group of bodies) and cannot exist without additional physical means – language, writing, body movement, drawing, painting, sculpting, recording, singing, none of these things exist without some physical medium patrolling between the body and the spirit. Such a manifestation of art is a manifestation of the spirit through the body and we don't have to be ashamed of it in any form. To me, the manifestation of this life force is more satisfying through the medium of poetry than the medium of the violin because I (currently) enjoy more the linguistic expression than the musical.

You once said it is good to arouse the desire to read. You are not afraid of recommending hybrid literature to your students as an incentive. Is there a book you'd like to share with everyone, regardless of their age? A book that's a book of all books, in your opinion?

It's mandatory to arouse that desire and it's nice to spark an interest in art in people, especially if we take that we're all connected via a great number of coincidences. If we act by chance, then we can act by chance on purpose, which is a luxury that

every one of us, and especially a teacher, needs to use. In that case, I recommend not only to my students, but to everyone to read, because my experience is that reading is cool, and there are many things to read, such as comics, movies, pictures, musical texts, any art, any situation, man.

A book of all times would be the one with folk proverbs in the native language of the writer. In my case, these would be the "Serbian National Poems and Short Stories" by Vuk Stefanović Karadžić, but also the Slavic mythology, plus the ancient literature. It's useful to compare the ancient with the present, and to read old stories with fresh eyes.

If I had to choose one book right now, it would be probably by accident and by mistake: "The Dictionary of the Khazars" by Milorad Pavić.

*Is the next book already being created in your workshop, and how different is what you are writing now than the "Sour Cherries" *Sweet Cherries" collection? Will it also have footnotes?*

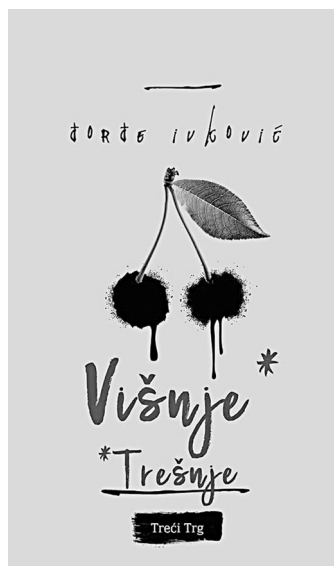
I write poetry and prose that will not have footnotes, will not use that manner. It seems to me that my writing is different; in the following poems, I do not feel compelled to include political, social, geographic, extremely cultural and general places, which, apart from mythological and biblical motifs, was not the case in the "Sour Cherries" *Wild Cherries" collection.

ПОВОДОМ БРАНКОВЕ НАГРАДЕ 2020.

Захвалан сам свима који су учествовали у изради ове књиге која је, може се рећи, настајала 29 година. То су сви људи са којима сам одрастао и проводио време, било у књигама, било на копну. Рукописе сам често мењао и преправљао, својом или уредничким рукама песника Уроша Котлајића и Срђана Гагића, а до издавања књиге не би ни дошло да није било конкурса Трећег Трга "Тргни се, поезија!", и на томе свима, још једном, хвала!

Драго ми је што ће се "Вишње" *Трешње" пронаћи на сада већ пресавијеној грани од младих рукописа који започињу калемом Васка Попе. У овом низу налазе се многи аутори од којих учим и које уживам да читам. Ако сам употребио слик Васка Попе као калема, не би било лоше усентрати се и уз само стабло Бранка Радичевића на којем ова метафора почива.

Бранко Радичевић, је често био оспораван и/или уздизан кроз историју, али ако се о њему и дан данас говори, онда је то суви доказ да је његова поетика постојана и у нама укоренења. Када би Бранко добио Бранкову награду, сигуран сам да би се захвалио најпре Вуку Стефановићу Караџићу, и то је оно што нас, између осталог, уверава у његову величину. Али то уверење није никако чињеница да се његова поетика слепо ослања на струју Вуковог предстелиног електрицитета. Уверење у његову величину почива у томе да је Бранко био Бранко још пре него се приклонио Вуку: да је имао снажне проторомантичарске тенденције, лектире, знања и осећање, али да се свесно приклонио вукоромантичарском врелу и тиме одложио своје субјективне тежње у славу утемељивања народног језика као књижевног. Каква је то само несебична безвременска филозофија! Чини се да је толико широкогруд, да није чудно што

се нећкамо може ли стати у романтизам, када својим духом може стати чак и у будизам.

Оно што нам је познато јесте да је ово одлагање личног израза и осећаја европске моде зарад стварања на вуковском језику у његовом случају било онемогућено смрћу. Зато се ова његова заоставштина са правом једнако преноси на све песнике било овенчане или неовенчане Бранковом наградом. Оно што је Бранко осећао да ће бити његов израз, то је видео у будућности после њега. Да не љубља тако жарко, Бранко не би оставио своје песме у, како он каже, траљама, и не би нам остао њихов крој по којем се сви данас облачимо, било да смо читали или нисмо (има ли таквих?) његову поезију. Ако смо помислили да је Бранко одложио свој лирски субјекат, то се испоставило да се он заправо умногостручио на сва будућа поколења која говоре и стварају на савременом, вуковском језику.

Павле Поповић је запитао како би то Бранко певао да није на Вука налетео: "да не и боље?"

Овде се можемо запитати како бисмо ми певали да се Бранко свесно није прихватио Вуковог утицаја: да не и горе?

Успети да себичну субјективност раствориш у једну свепрожимајућу – то је нешто!

Ђорђе Ивковић

*

ON THE OCCASION OF THE 2020 BRANKO'S AWARD

I am grateful to all the people who took part in the creation of this book, which, let's say, has been in the making for 29 years. Namely, all the people I grew up with and spent time with, whether in books or on mainland. I have often changed and rewrote my manuscripts, with my own hands or through my editors and poets, Uroš Kotlajić and Srđan Gagić. This book would not have been published had there not been for the "Snap out of it, poetry!" competition from Treći trg

publishing house and for that I would like to thank you all once again!

I'm glad that the "Sour Cherries" *Wild Cherries" collection will be found on the already folded branch of young manuscripts, blooming from the Vasko Popa coil. There are many authors in this line that I learn from and enjoy reading. If I used the image of Vasko Popa as a coil, it wouldn't be bad to climb up the very tree of Branko Radičević, upon which this metaphor rests.

Branko Radičević was often challenged and/or praised throughout history, but if we still talk about him even today, then it is a sound proof that his poetics is consistent and rooted in us. If Branko won the Branko's Award, I'm sure he would thank Vuk Stefanović Karadžić first, and that is what would assure us of his greatness, among other things. However, this belief cannot, by any means serve as a fact that his poetics blindly follows Vuk Stefanović Karadžić's electricity in the pre-Tesla era. hat Branko was Branko even before he joined Vuk's side: he had strong protoromantic tendencies, reading, knowledge and feeling, but he had knowingly inclined the romantic spring Vuk brought and thereby delayed his own subjective aspirations in order to establish the people's language as a literary one. What a selfless, timeless philosophy that is! He seems to be so broad-minded, that it's no wonder we are thinking about whether his work can be put in romanticism, when even his spirit can be called Buddhist.

What we know is that this delay of personal expression and the feeling of European fashion in order to create in the language of Vuk was, in his case, prevented by death. That's why his legacy can be rightly and equally transferred to all poets, whether they have won the Branko's Award or not. What Branko felt would be his own expression, he did see in the future that came after him. "If he hadn't loved so passionately", Branko wouldn't have left his poems in what he says, a wooden cart, and we wouldn't now have them as a model to follow today, whether we

read or haven't read (are there people who haven't read) his poetry. If we thought that Branko had postponed his lyrical subject, it turns out that in fact he multiplied himself for all the future generations who speak and create in the modern language of Vuk.

Pavle Popović asked how would Branko write his poems if he had never met Vuk: "Would his poems be better or worse?"

Here we can ask ourselves how would we write poems if Branko had not knowingly accepted Vuk's influence: better or worse?

To decompose the selfish subjectivity into an all-encompassing – that's an achievement!

* * *

Ђорђе Ивковић, 1990.

Основне студије завршио на Филолошком факултету Универзитета у Београду, смер Српски језик и књижевност, мастер студије Комуникологије завршио на Универзитету Дукен, Питсбург, Пенсилванија. Тренутно похађа мастер студије Српске књижевности на Филолошком факултету Универзитета у Београду, и ради као професор Српског језика и књижевности у приватној средњој школи.

*

Đorđe Ivković, 1990.

He finished his primary studies at the Faculty of Philology at the University of Belgrade, at the Department of the Serbian Language and Literature, while he obtained his master's degree from the Faculty of Communication Studies at the Duquesne University in Pittsburgh, Pennsylvania. He is currently pursuing his master's degree in Serbian Literature at the Faculty of Philology at the University of Belgrade, and works as a teacher of language and literature in a private high school. He comes from Belgrade.

*

Achim Wagner was born in 1967 in Coburg. He is a writer and translator in Berlin. The latest books of poems was published in 2013 in Turkish under the title "hafifcoğrafya" (Easy Geography) by Nike Jajinevi in Ankara, as well as "Between Green and Half Past Five" at the Hohrot Publishing in Berlin.

Achim Wagner received several awards for his literary work. In 2009 he received a six-month scholarship to stay in Istanbul from the Art Foundation of North Rhine-Westphalia, while in 2019 he was a scholarship holder of the Rhineland-Palatinate Cultural Foundation at the Edenkoben House of Art.

Нил Кембел је песник са архипелага Спољни Хебриди из Шкотске. Његова прва збирка песама, *Месечева плица*, објављена је 2014. године, издавача *Bloodaxe Books*, однела је награду за поезију Едвин Морган и проглашена најбољом књигом године удружења Салтир. Касније је поново објављена у САД под називом *Прве ноћи* у оквиру пројекта Принстонове збирке савремених песника. *Ноктуар*, његова друга збирка песама, објављена је 2019. године и нашла се у ужем избору за британску награду најбољих збирки поезије Форвард. Тренутно пише либрето за своју прву оперу.

*

Niall Campbell is a poet from the Outer Hebrides of Scotland. His first collection, *Moontide*, was published by Bloodaxe Books in 2014 and won the inaugural Edwin Morgan Poetry Award and Saltire First Book of the Year. It was later re-published in the U.S. as *First Nights* by Princeton Series of Contemporary Poets. *Noctuary*, his second collection, was published in 2019 and shortlisted for the Forward Best Collection. He is currently writing a libretto for a first opera.

Ахим Вагнер рођен је 1967 у Кобургу. Живи као писац и преводилац у Берлину. Последње књиге песама изашле су 2013. на турском језику под насловом "hafifcoğrafya" (Лака географија) код Нике Јајиневија у Анкари, као и "Између зеленог и пола шест" у издавачкој кући Хохрот у Берлину.

За свој књижевни рад Ахим Вагнер одликован је више пута, 2009. је добио стипендију од 6 месеци за боравак у Истамбулу од Уметничке фондације Северне Рајне-Вестфалије, док је 2019. био стипендиста Културне задужбине Порајња-Фалачке у Уметничкој кући Еденкобен.

Кристина Ленковска

(Krystyna Lenkowska, 1957), пољска песникиња, англиста, преводилац. Објавила следеће књиге: *Walc Prowincja* (Провинцијални валцер, 1991), *Nie deptać przyłaszczek / Keep off the Primroses* (Не газите коприве, 1999), *Pochodnio, różo* (Бакљо, ружо, 2002), *Wiersze Okienne* (Прозорске песме, 2003), *Wybór Ewy / Eve's Choice* (Евин избор, превод на енглески језик Ewa Hryniewicz-Yarbrough, 2005), *Sztuka białego* (Уметност белог, 2008), *Tato i inne miejsca* (Ово и друга места, 2010), *Kry i wyspy* (Скривено и острва, 2013), *Zaległy list do przyszłego anioła / An Overdue Letter to a Pimply*

Angel (Закаснело песмо за бубуличавог анђела, превод на енглески језик Ewa Hryniewicz-Yarbrough, 2014), *Troska / Турбота* (Брига, превод на украјински Oleksander Gordon, 2014), *I nic się nie stało*, audiobook mp3 (*Ништа се није десило*, звучна књига, музика Mikołaj Babula, 2014), *Babeliada* (Вавилонијада, 2016), *Fragment de dialogue* (Фрагмент дијалога, превод на француски језик Isabelle Macor, 2017), *Carte Orange* (Наранџаста картица, превод на француски језик Tomasz Wojewoda, 2017), *Babeliada* audiobook mp3 (*Вавилонијада*, електронска књига, 2018) и *Kiedy byłam rybą (lub ptakiem)* (Када сам била риба (или птица), 2020).

*

Krystyna Lenkowska (1957) is a Polish poet, Anglicist, translator. She has published the following books: *Provincial Waltz* (1991), *Keep off the Primroses* (1999), *Torch, Rose* (2002), *Window Poems* (2003), *Eve's Choice* (2005), *The Art of White* (2008), *This and Other Places* (2010), *Hidden Islands* (2013), *An Overdue Letter to a Pimpley Angel* (2014), *Care* (2014), *Nothing happened*, audiobook mp3 (2014), *Babylonian* (2016), *Fragment of dialogue* (2017), *Orange Card* (2017), *Babylonian*, e-book (2018) and *When I Was a Fish (or a Bird)* (2020).

Ник Дрејк је објавио следеће збирке песама: *The Man In The White Suit* (Bloodaxe), за коју је награђен Форвардовом наградом за најбољу прву збирку песама и која је била препоручена од стране Poetry Book Society; *From The Word Go* (2007); *The Farewell Glacier* (2012), књига-поема о путовању на Арктик како би се посведочио о климатским променама; и *Out of Range* (2018). Објавио је студију *The Poetry of W. B. Yeats* (Penguin).

Његова песму "Будућност" снимио је Ендрју Скот, а уврштена је и у *Letters to the Earth* (Collins, 2019), антологију књижевних текстова о климатским променама. Песма "Мртва

природа: пластична флаша (употребљена)" уплетена је у рециклирани материјал и изложена у склопу *Food of War* (2020) изложбе у Националном музеју модерне уметности у Боготи, Колумбија. Сарађивао је са Уједињеним визуелним уметницима на "Поруци из невидљивог света", перманентној поетској инсталацији о Алану Тјурингу у Педингтону, и на "Високом Арктику", изложби о климатским променама у Националном поморском музеју у Лондону.

Дрејк је адаптирао чувене мемоаре *Ромул мој отац* Рејмонда Геите за екранизацију Арена филма у Аустралији, коју је режирао Ричард Роксбург, а у коме су играли Ерик Бана и Френк Потенте. Овај филм је освојио више награда Аустралијског филмског института. Адаптирао је и *Беле мугале* Вилијем Далримпла који би требало да режира Ралф Фајнс. Написао је сценарио *Други најбољи кревет* за продукцијску кућу Екоси филм, потом *Ђаво у кухињи*, занован на мемоарима Марка Пјера Вајта, као и *Један живот заједно* са Лусиндом Кокстон, који су им наричили Си Со Филмс. Тренутно пише *Петра* и *Франу* за исти студио и развија оригиналну историјску драмску серију за BBC Шкотску, заједно са Метом Деларгијем.

Написао је и прозну трилогију детективских романа *Рахотен*, смештених у древном Египту, која је преведена на 15 језика и адаптирана за телевизију.

Написао драму *Сви анђели*, о премијери Хендловог *Месије* у Даблину, која је постављена у Глобу 2015., поновљена у сезони 2016/17, а добиће и ирску поставку у Даблину 2020; тренутно ради на драми *Сервер*, за Јанг Вика. Адаптирао је роман *Посегнути за облацима* Филипа Петита, који је сведочанство о његовом ходу по жици између Кула близнакиња у Њујорку, за Џајлс Крофта у Нотингемском позоришту. Написао је позоришну адаптацију награђиваног дела *Штазиленд* Ане Фундер. Његова једночасовна драма за младе, *Успех*, наручена је на пројекту Националне везе и изведена у Оливијеовом позоришту, као и широм Британије.

Његов либрето *Између светова* (*Ено*), постављен у Барбикану 2015, уз режију Дебре Ворнер, у сарадњи са композитором Тенцијем Дејвисом, са којим је написао и *Пећину* (2018), за Лондонску синфонијету и тенора Марка Педмора. Његов либрето *Песма Земље*, за композиторку Рејчел Портман, изведен је 2019. и емитован на Радију 3.

*

Nick Drake was born in 1961, and published *The Man in the White Suit* (Bloodaxe) that won the Waterstone's/Forward Prize for Best First Collection. It was also a Poetry Book Society Recommendation. His subsequent collections are *From the Word Go* (2007), *The Farewell Glacier* (2012), a book length poem reflecting on a voyage in the Arctic to witness climate change; and *Out of Range* (2018).

"The Future" was recorded by Andrew Scott, and appears in *Letters to the Earth* (Collins, 2019). "Still Life, Plastic Water Bottle (used)" was woven into recycled material and exhibited in *Food of War* at the National Museum of Modern Art, Bogota, Colombia in 2020.

Nick has collaborated with United Visual Artists on *Message from the Unseen World*, a permanent poetic installation about Alan Turing at Paddington,

and *High Arctic* about climate change at the National Maritime Museum in London. He has also published a study of *The Poetry of W. B. Yeats* (Penguin).

Nick adapted the acclaimed memoir *Romulus My Father* by Raimond Gaita as a feature film for Arena Films in Australia, directed by Richard Roxburgh and starring Eric Bana and Franka Potente. The film won Best Feature and many other awards at the Australian Film Institute Awards.

Nick adapted *While Mughals* by William Dalrymple for Rainmark Films, Ralph Fiennes attached to direct. He wrote *Second Best Bed* for Ecosse Films and *Devil in the Kitchen*, based on the memoirs of Marco Pierre White, for Scott Free. *One Life* is a screenplay commission from See Saw Films, writing with Lucinda Coxon, and he is currently writing *Peter and Francis*, also for See Saw.

He is developing an original historical drama series for BBC Scotland, writing with Matt Delargy.

Nick's *Rahotept* trilogy of detective novels set in ancient Egypt are published in 15 languages, and have been developed for television by Patrick Harbinson.

All the Angels, about the premiere of Handel's Messiah in Dublin, opened at The Globe in 2015 and was revived there in the Winter of 2016/17. It will receive a new Irish production in Dublin and on tour in 2020. Nick is writing a new commission, *Server*, for The Young Vic. His play *Birchgrove*, for producers Ruth Jackson and Matt Byam-Shaw is in development.

His original libretto *Between Worlds* (ENO) was produced to critical acclaim at the Barbican in 2015, directed by Deborah Warner, in collaboration with composer Tansy Davies, with whom he also wrote *Cave* (2018) for the London Sinfonietta and tenor Mark Padmore. His libretto *Earth Song* for composer Rachel Portman, was premiered in 2019 and broadcast on Radio Nick adapted *To Reach the Clouds* by Philippe Petite, an account of his 1974 high-wire walk between the Twin Towers, for Giles Croft at Nottingham Playhouse. He has also written a stage adaptation of Anna Funder's prize-winning *Stasiland*. His one-hour play for young people, *Success*, was commissioned by the National's Connections project, and performed at the Olivier Theatre and around the country.

* * *

Шандор Атила Пал (1989), рођен у Кишкунмајшу. Докторирао на Универзитету у Сегедину. Објавио збирке песама *Погодак* (2013), *Düvő – песме, химне, баладе и плесови* (2017) и *Књига балада* (2019). Бави се превођењем са и на мађарски.

*

Pál Sándor Attila was born in 1989 in Kiskunmajsa. He holds a PhD from the University of Szeged. He published poetry collections *Pontozó* (2013), *Düvő - Poems, Chants, Ballads and Dances* (2017) and *The Book of Ballads* (2019). He also translated several books to and from Hungarian.

Бојан Васић рођен је у Банатском Новом Селу 1985. године. Бави се поезијом и пише књижевну критику. Објавио је књиге песама *Срча* (2009), *Томато* (2011), *Ictus* (2012), *13* (2013), *Детроит* (2014), *Волфрам* (2017) и *Топло биље* (2019).

За прву књигу песама добио је награду Матићев шал. Био је део песничке групе заједно са Тамаром Шушкић, Урошем Котлајићем, Гораном Коруновићем и Владимиром Табашевићем, са којима је објављивао радове у оквиру самиздат едиције *caché*. Песме су му превођене на енглески, пољски, словеначки и мађарски језик. Добитник је овогодишње Попине награде за поезију. Члан је Српског књижевног друштва и Удружења књижевника и књижевних преводилаца Панчева.

*

Bojan Vasić was born in Banatski Novo Selo in 1985. He writes poetry and literary criticism. He has published poetry collections *Shatters* (2009), *Tomato* (2011), *Ictus* (2012), *13* (2013), *Detroit* (2014), *Volfram* (2017) and *Warm Plants* (2019). For the first book of poems, he received the Matic's Scarf Award. He was part of a poetry group together with Tamara Šuškić, Uroš Kotlajić, Goran Korunović and Vladimir Tabashević, with whom he published works as part of the self-published *caché* edition. His poems have been

translated into English, Polish, Slovenian and Hungarian. He received this year Popa's Award. He is a member of the Serbian Literary Society and the Association of Writers and Literary Translators of Pančevo.

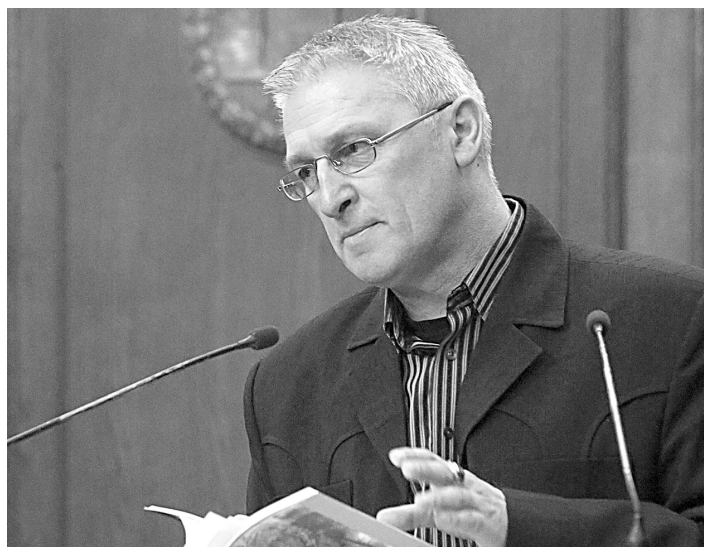
Драган Јовановић Данилов рођен је 1960. године у Пожеги. Студирао је на Правном и Филозофском факултету у Београду, на групи за историју уметности.

Објавио је збирке песама: *Еухаристија* (1990), *Енигме ноћи* (1991), *Пентаграм срца* (1992), *Кућа Бахове музике* (1993), *Живи пергамент* (1994), *Европа под снегом* (1995), *Пантокр(е)атор* (1997), *Глава харфе* (с Дивном Вуксановић, 1998), *Алкохоли с југа* (1999), *Концерт за никога* (2001), *Хомерпредграђа* (2003), *Гнездо над понором* (2005),

Мемоари песка (2008), *Моја тачна привиђења* (2010), *Кад невине душе одлазе* (2011) и *Вино с вулкана* (2012). Романи: *Алманах пешчаних дина* (1996), *Иконостас на крају света* (1998) *Отац ледених брда* (2009) и *"Таласи београдског мора"*. Књига аутопоетичких есеја: *Срце океана* (1999).

О његовој поезији писано је на италијанском, француском, енглеском, бугарском, румунском, словачком и македонском језику. Између осталих, заступљен је у антологији *New european poetsi "The horse has six legs"* у преводу Чарлса Симића (Grauwolf Press, Saint Paul, Minnesota, 2008. и 2010). Учествовао је на бројним међународним песничким фестивалима. Одржао је више самосталних књижевних вечери и читања поезије у Француској.

Добитник је књижевних награда: "Бранкове награде", "Змајеве награде", награде "Васко Попа", "Бранко Миљковић", "Меша Селимовић", Виталове награде "Златни сунцокрет", "Оскар Давичо", награде Српске академије наука и уметности из фонда "Бранко Ћопић", "Просветине", "Стеван Пешић", "Ристо Ратковић", "Јефимијин вез", "Песма над песмама" "Златни прстен деспота Стефана Лазаревића", награде "Димитрије Митриновић", "Лаза Костић", "Момо Капор" и "Дисове награде" за целокупно песничко дело. Добитник је међународних књижевних награда "Pro creation" и "Велика базјашка повеља". Збирке песама преведене су му

на енглески, француски, немачки, италијански, грчки, бугарски, словачки, румунски и македонски језик. Роман *Иконостас на крају света* објављен је на мађарском језику (Narkút Publishing House, Будимпешта 2006) у преводу Јаноша Борбеља, а *Отац ледених брда* на македонском језику 2013.

Данилов је и ликовни критичар и есејиста. Аутор је монографија о сликарима Василију Доловачком, Љубодрагу Јанковићу Јалету, Ратку Палићу, Предрагу Вукичевићу и Зорану Нastiћу. Написао је преко две стотине текстова за каталоге ликовних изложби. Живи у Пожеги и Београду.

*

Dragan Jovanović Danilov

was born on 7th November 1960 in Požega. He studied at the Faculty of Law and the Faculty of Humanities in Belgrade, at the History of Art department.

He has published the following books of verses: *Euharistija* (*Eucharist*, Književna zajednica Novog Sada, Novi Sad, 1990), *Enigme noći* (*The Mysteries of the Night*, Književna zajednica Novog Sada, Novi Sad, 1992), *Kuća Bahove muzike* (*The House of Bach's Music*, Nolit, Belgrade, 1993), *Živi pergament* (*Live Parchment*, Prosveta, Belgrade, 1994), *Evropa pod snegom* (*Europe Under Snow*, Prosveta, Belgrade, 1995), *Pantokr(e)ator* (*Pantocr(e)ator*, Prosveta i Nolit, Belgrade, 1997), *Glava Harfe* (*The Head of the Harp*, with Divna Vuksanović, Prosveta, Belgrade, 1998), *Alkoholi s juga* (*Southern Alcohols*, BMG, Belgrade, 1999), *Koncert za nikog* (*A Concert for Nobody*, Književna opština Vršac, 2001), *Homer predgrađa* (*Homer of the Suburbs*, Svetovi, Novi Sad, 2003) and *Gnezdo nad ponorom* (*A Nest above the Abyss*, Narodna knjiga, Belgrade, 2005); the following novels: *Almanah peščanih dina* (*The Sand Dune Almanach*, Prosveta, Belgrade, 1996) and *Ikonoostas na kraju sveta* (*An Iconostasis at the End of the World*, Svetovi, Novi Sad, 1998). He has also published a book of auto-poetic essays: *Srce okeana*

(*The Heart of the Ocean*, Prosveta: Belgrade, 1999)

He is amongst the most translated contemporary Serbian poets. His poetry has provoked a critical reception in Italian, French, English, Bulgarian and Slovakian. He is represented in the *New European Poets* anthology (Graywolf Press, Saint Paul, Minnesota, 2008). He has participated in numerous international festivals of poetry. He has given several soirées and readings of his poetry in France. He is the recipient of the following literary prizes: the Branko prize, the Zmaj prize, the Branko Miljković award, the Meša Selimović award, the Vital prize "Zlatni suncokret", the Oskar Davičo prize, the prize of the Serbian Academy of Sciences and Arts from the Branko Ćopić fund, the Prosveta prize, the Stevan Pešić prize, the Risto Ratković prize, the Jefimijin vez award, the Pesma nad pesmama award and *Popa's Award*. He is the recipient of the international literary prizes *Pro Creation* and *Velika Bazjaška Povelja*.

Danilov is also plastic arts critic and essayist. He lives in Požega.

* * *

Тања Ступар-Трифуновић

(1977), објавила је песничке, приповедачке и романескне наслове међу којима су *Кућа од слова* (1999), *Успостављање равнотеже* (2002), *Адорнова сврака* (2007), *О чему мисле варвари док доручкују* (2008), *Главни јунак је човек који се заљубљује у несрећу* (2010),

Сатови у мајчиној соби (2014), *Откако сам купила лабуда* (2019), и други.

Њена дела су преведена на више језика, укључујући енглески, немачки, пољски, француски, македонски, румунски, словеначки и дански.

Добитница је виша награда, укључујући Европску награду за књижевности, те Виталову награду и награду Фра Грго Мартић.

*

Tanja Stupar-Trifunović

was born in 1977 in Zadar. She published poetry and short story collections, as well as novels, including *House of Letters* (1999), *Establishing Balance* (2002), *Adorno's Crow* (2007), *What are the Barbarians Thinking about while Having Breakfast* (2008), *The Hero is the Man Who Falls in Love with Calamity* (2010), *Clocks in My Mother's Room* (2014), *Since I've Purchased a Swan* (2019) and others.

Poetry by Stupar-Trifunović has been translated into several languages including English, German, Polish, French, Macedonian, Romanian, Slovene and Danish.

She won the European Union Prize for Literature for her novel *Clocks in my mother's room*. In 2008, Stupar-Trifunović was shortlisted in the poetry category of the CEE Literature Award. In 2009 *The Hero is the Man Who Falls in Love with Calamity* won the Fra Grgo Martić Literary Award. In 2020, *Since I've Purchased a Swan* won the Vital Award.

Никола Вуколић, 1950.

Добрња, Бања Лука, БиХ.
Дипломирао на Педагошкој академији, одсек за српскохрватски језик и књижевност, а затим на Учитељском факултету и стекао звање професора. Песник, есејист, књижевни критичар, уредник, колумниста, публициста, професор. Ради као директор и главни и одговорни уредник Задужбине Петар Кочић Бања Лука – Београд. Објављене књиге: *Суза полудјела* (1977), *Повратак из шутње* (1986), *Кућа предака* (1991), *Први дељу еколошки бонтон* (2004), *Кућа предака, опет* (2011), *Читач огледа* (2012), *Читачи* (2013), *Забилежено* (2013). Приређивач је Изабраних дјела Петра Кочића, приредио Изабране приповјетке и Јазавац пред судом Петра Кочића, а монографију Мргуда Петра Кочића приредио је на српском, грчком и њемачком језику, те монографско издање приче Јаблан Петра Кочића на српском и њемачком језику, као и више антологија поезије и зборника. Заступљен је у више антологија савремене српске поезије. Поезија му је превођена на немачки, енглески, француски, мађарски, македонски, бугарски, румунски, албански, дански, шведски, грчки и др. Добитник је књижевних награда и признања: – Награда Дан младости – Кочићева награда, 1993. – UNESCO-ва награда поводом Међународног дана поезије, Будимпешта, 2000. – Награда удружења издавача и књижара БиХ – Најбољу уредник у 2003. години – Грб града Хилдена за допринос у интеграцији европске културе, Немачка 2006. – Фабрицисова медаља за књижевно стваралаштво, Немачка, 2006. – Повеља 19. међународног сајма књига Скопље за допринос и развој културне интеграције, Македонија, 2007. – Златна захвалница за допринос и развој културе, Интерлибер, Загреб, 2008. – Златна значка Културно-просветне заједнице Србије за допринос и развој културе, 2000. – Годишња награда за најбољу

објављену књигу у 2013., за књигу *Забилежено* (Есеји и критике), Удружење књижевника Српске и Град Бања Лука – Награда Савеза бугарских писаца и Златне значке за поезију и целокупно књижевно стваралаштво, Варна (Бугарска) 2015. Радио као: – главни и одговорни уредник ревије за културу и друштвена питања Сутра – главни и одговорни уредник ревије за културу и друштвена питања Књижевна ревија – главни и одговорни уредник ревије за културу и друштвена питања Књижевна крајина – главни и одговорни уредник студентског радија Студио 6 – деценијама је радио као хонорарни новинар у Вечерњих новостима, Ослобођењу, Гласу, Оку, Независним новинама, Радио Београду, Радио Бањалука, Радио Сарајево, итд. Радећи као главни и одговорни уредник Задужбине Петар Кочић Бања Лука – Београд, ова издавачка кућа постигла је значајне успехе и добила многобројне међународне награде за рад у циљу успостављања живих културних мостова међу свим људима и државама.

*

Nikola Vukolić was born in 1950 in Dobrnja, Banja Luka, BiH. He graduated from the Pedagogical Academy, Department of Serbo-Croatian Language and Literature, and then from the Faculty of Teacher Education and acquired the title of professor. Poet, essayist, literary critic, editor, columnist, publicist, professor. He works as a director and editor-in-chief of the Petar Kočić Endowment Banja Luka – Belgrade. Published books: *Suza poludjela* (1977), *Povratak iz šutnje* (1986), *Kuća predaka* (1991), *Prvi dečju ekološki bonton* (2004), *Kuća predaka, opet* (2011), *Čitač ogleda* (2012), *Čitači* (2013), *Zabilježeno* (2013). He is the organizer of Selected Works of Petar Kočić, prepared Selected Short Stories and Badger in Court of Petar Kočić, and prepared the monograph Mrgud by Petar Kočić in Serbian, Greek and German, as well as a monographic edition of the story Jablan by Petar Kočić in Serbian and German, as well as several poetry anthologies and collections. He is represented in several anthologies of contemporary Serbian poetry.

His poetry has been translated into German, English, French, Hungarian, Macedonian, Bulgarian, Romanian, Albanian, Danish, Swedish, Greek and others. He has won literary awards and recognitions: – Youth Day Award – Kočić Award, 1993 – UNESCO Award on the occasion of the International Poetry Day, Budapest, 2000 – Award of the Association of Publishers and Bookstores of BiH – Best Editor in 2003 – Coat of Arms of the City of Hilden for contribution to the integration of European culture, Germany 2006 – Fabricius Medal for Literary Creativity, Germany, 2006 – Charter of the 19th International Book Fair Skopje for contribution and development of cultural integration, Macedonia, 2007 – Golden Acknowledgment for contribution and development of culture, Interliber, Zagreb, 2008 – Golden Badge of the Cultural and Educational Association of Serbia for contribution and development of culture, 2000 – Annual award for the best published book in 2013, for the book *Recorded (Essays and Reviews)*, Association of Writers of Srpska and the City of Banja Luka – Alliance Award of Bulgarian Writers and the Golden Badge for Poetry and All Literary Creativity, Varna (Bulgaria) 2015. Radio as: – Editor-in-Chief of the Cultural and Social Review questions *Sutra* – editor-in-chief of the magazine for culture and social issues *Književna revija* – editor-in-chief of the magazine for culture and social issues *Književna krajina* – editor-in-chief of the student radio *Studio 6 Glas, Oku, Nezavisnim novine, Radio Belgrade, Radio Banja Luka, Radio Sarajevo*, etc. Working as the editor-in-chief of the *Petar Kočić Endowment Banja Luka* – Belgrade, this publishing house has achieved significant success and received numerous international awards for its work in order to establish living cultural bridges between all people and countries.

Левена Филчева рођена је 1967. године у Софији. Завршила је чешку филологију на СУ "Св. Климент Охридски". Поезију је објављивала по часописима и

Сандра Буљановић Симоновић (1977) дипломирала је на катедри за мађарски језик и књижевност на Београдском универзитету, где ради као лектор за мађарски језик. За превод са мађарског на српски језик награђена је наградом *Сава Бабић* коју додељују град Балатонфидед и Филолошки факултет у Београду. Преводи дела савремених мађарских књижевника средње и млађе генерације – између осталих Ференца Барнаша, Едине Сворен, Атиле Балажа, Оршоје Пентек.

*

Sandra Buljanović Simonović (1977) graduated from the Department of Hungarian Language and Literature at the University of Belgrade, where she works as a lecturer for the

Levena Filcheva was born in 1967 in Sofia. She graduated Czech philology from St. Kliment Ohridski University. She has published poetry in magazines and newspapers throughout Bulgaria. She has published three books of poetry, is the author of the text for the mono spectacle *Death of Don Juan*, travelogues and several translations from Serbian and Macedonian into Bulgarian.

He won the award for literature: *Words in Flower*, 2008, the National Award for Poets, 2014, the Special Award of Slovenian Literature and the Academy of Actors, 2015.

Books by Jovan Zivlak and Branko Ristić were published in her translation from Serbian. He is a member of the Union of Bulgarian Writers. He lives and works in Sofia.

Hungarian language. For the translation from Hungarian into Serbian, she was awarded the Sava Babić Award given by the city of Balatonfired and the Faculty of Philology in Belgrade. Translations of works by contemporary Hungarian writers of the middle and younger generation – among others Ferenc Barnas, Edina Svoren, Atila Balazs, Orsoje Pentek.

* * *

Срђан Дамњановић (Нови Сад, 1968), предаје у Сремско-карловачкој гимназији. Објавио три књиге: *Мали речник грешака не само за новинаре*, *Речник грешака*, *Медиалогије*. Објављивао текстове у многим листовима и часописима.

*

Srđan Damjanović (Novi Sad, 1968) teaches philosophy in Gymnasium of Karlovci. He published books *Mali rečnik grešaka ne samo za novinare*, *Rečnik grešaka*, *Medialogike*. He also published a number of essays in literary magazines and papers.

* * *

Корнелија Фараго рођена је 1956. у Темерину. Завршила је студије мађарског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду где је магистрирала и докторирала је 2000. године.

Била је члан редакције часописа *Њј Сумпосион*, стручни сарадник и уредник у Југословенском лексикографском

заводу (Загреб), члан редакције Енциклопедије Југославије (Нови Сад), асистент на Катедри за мађарски језик и књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, уредник часописа за друштвена, научна и културна питања *Létünk*, предавач на Специјалистичким академским Студијама, Нови Сад, предавач на Катедри за мађарски језик и књижевност, Универзитет у Новом Саду.

Сада је професор Савремене мађарске књижевности и књижевне културе на Филолошком факултету, Београд, редовни професор (Теорија књижевности), редовни професор на Катедри за Мађарски језик и књижевност на Универзитету у Новом Саду и сарадник Одсека за медијске студије, Наставна група за журналистику на истом универзитету.

Корнелија Фараго је главни уредник часописа за књижевност, *Híd* и члан уређивачког одбора Годишњака Филозофског факултета у Новом Саду.

Члан је многих научних друштава, одбора и жирија за мађарску књижевност и члан управног одбора ДКВ.

Била је стипендиста Мађарске академије наука и многих научних институција и универзитета у иностранству. Добитник је књижевна награда "Híd" (за 2005 годину) – Нови Сад, 2006.

Корнелија Фараго се бави истраживањима у областима: теорија књижевности, поетика

простора; теорија жанрова, културална наратологија, књижевна антропологија, облици и формације, савремена мађ. књижевност, компаративна истраживања савремене мађ. и српске књижевне културе, култура преводилаштва, рецепција превода. Аутор је десетина студија и монографија.

*

Faragó Kornélia was born in 1956 in Temerin. She finished studies of Hungarian language and literature at Faculty of Philosophy in Novi Sad where she got her BA and PhD in 2000. He was the member of the editorial board of the magazine *Új Symposion*, expert assistant and editor in Yugoslav lexicography institute (Zagreb), member of editorial board of Encyclopedia of Yugoslavia (Novi Sad), a teaching lecturer at Department for Hungarian language and literature at Faculty of Philosophy in Novi Sad, editor in the magazine for social, scientific and cultural issues *Létünk*, lecturer at Specialist academic studies in Novi Sad.

Now, she is a professor of contemporary Hungarian literature and literary culture at Faculty of Philology in Belgrade, professor (Theory of literature), professor on Department for Hungarian language and literature at university in Novi Sad and associate of section for media studies, teaching group for journalism at the same university. Kornelia Farago is the editor in

chief of the literary magazine, *Híd* and a member of editorial board of Faculty of Philosophy Annual in Novi Sad.

She is the member of various associations, boards and jury for Hungarian literature and Board of directors of Association of Writers of Vojvodina. She was a scholar of Hungarian Academy of Sciences and many academic institutions and universities abroad.

She won the literary award "Híd" (for 2005) – Novi Sad, 2006.

Kornelija Farago researches in the following fields: theory of literature, poetics of space; theory of genres, cultural storytelling, literary anthropology, forms and formations, contemporary Hungarian literature, comparative study of Hungarian and Serbian literary culture, culture of translation work, reception of translations. She is the author of dozens studies and monographies.

* * *

Владимир Гвозден, рођен 1972. године у Новом Саду. Дипломирао, магистрирао и докторирао на Филозофском факултету у Новом Саду, где предаје на Одсеку за компаративну књижевност. Био је гостујући професор на Универзитету у Регензбургу, предавања по позиву је држао на универзитетима у Бамбергу, Гисену, Прагу и Сегедину, гостујући истраживач је био на универзитетима у Торонту, Инзбруку и Брну, а радови су му превођени на мађарски, македонски, бугарски, шпански, пољски и немачки језик. Аутор је књига *Јован Дуčić путописац* (2003), *Чиновни присвајања: од теорије ка прагматици текста* (2005), *Српска путописна култура 1914–1940* (2011), *Књижевност, култура, утопија* (2011), *Nine Serbian Poets/Девет српских песника* (антологија, 2012); уредио је *Прегледни речник компаративне књижевности и културе* (2011; заједно са Бојаном Стојановић-Пантовић и Миодрагом Радовићем), приредио више темата у часописима; преводи са енглеског језика. Члан је УО ДКВ и УО Асоцијације за канадске

студије Србије, редакције часописа *Златна греда* и *Зборника за језике и књижевност Филозофског факултета у Новом Саду*. Добитник је Награде Друштва књижевника Војводине за превод године (2005), Награде ДКВ за књигу године (2012) и Награде Лаза Костић (2012).

*

Vladimir Gvozden, was born 1972 in Novi Sad, Serbia. He finished Serbian Literature at University of Novi Sad (B. A. 1996, M. A. 2003, Ph. D. in 2010) and works at the same University as a professor of Comparative Literature. He has published two books and numerous articles about modern and contemporary Serbian literature, as well as twenty entries about Serbian writers in *Kindlers Literaturlexicon* (2009 edition).

He has written many articles and essay reviews about most prominent modern and contemporary writers like Miloš Crnjanski, Aleksandar Tišma, Danilo Kiš, Borislav Pekić, David Albahari, Jovan Zivlak, Dragan Jovanović Danilov, Vladimir Tasić, Slobodan Vladušić... He has published many articles in English and some of them were translated in Hungarian, Polish, Macedonian and Spanish.

He was visiting scholar at Universities of Poznan, Toronto,

Innsbruck and Brno, and guest lecturer in 2006/2007 at University of Regensburg under the programme Eurolecture of Alfred Toepfer Foundation from Hamburg.

He held workshops and seminars in Serbian Literature at Universities of London, Bamberg, Giessen, Prague, Budapest and Szeged, and attended many conferences home and abroad. He was member of research project at London University entitled "East Looks West".

He has translated six books from English, and he is member of the Board of Writers' Association of Vojvodina and co-editor of literary review *Zlatna greda* and chairman of Association for Canadian studies in Serbia. From 2009 he has been member of the jury of prestigious Serbian literary award "Golden Sunflower".

He is the author of the books: *Jovan Dučić*, a travel writer (2003) and *Acts of appropriation: from theory to pragmatics of text* (2005). He edited almanac *Visual culture* (2003) and translated several books from English language. His texts have been translated into Hungarian, Polish, Macedonian and Spanish language.

He won the award for the best translation by Association of writers of Vojvodina (2005), award for young researchers (2005), and the Award Laza Kostic for the book of the year.

Алпар Лошонц је рођен 1958. у Темерину. Академик, професор је на Универзитету у Новом Саду, предаје на Катедри за друштвене науке Факултета техничких наука, као и на Филозофском факултету у Сегедину (Мађарска) од 1991. Предавао је и на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише теоријске чланке, филозофску критику и есеје о књижевности. Објављивао је у многим часописима у Србији и у иностранству. Био је члан уредништва *Uj Symposion*, *Поља*, *Létünk*, и других часописа, и главни уредник часописа *Хабитус*. Сада је један од уредника *Златне греде*, али и других часописа. Текстови су му превођени на француски, немачки и енглески језик. Између осталих аутор је следећих књига: *Облици недостатка* (Форум, Нови Сад, 1988), *Херменеутика сећања* (Форум, Нови Сад, 1998), *Модерна на Колону* (Стубови културе, Београд, 1998), *Европске димензије* (Форум, Нови Сад, 2002), *Suffitientia ecologica* (Stylos, Нови Сад, 2005), *Неолиберализам: судбина или избор* (коаутор), *Есеји о држави благостања* (коаутор), *Суверенитет, моћ и криза* (Светови, Нови Сад, 2006), *Моћ као друштвени догађај* (Адреса, Нови Сад, 2009), *Отпор и моћ*

(Нови Сад, 2012). Награђен је наградом ДКВ *Иштван Конц*.

*

Losonc Alpár was born in 1958 in Temerin. He is academician at SANU and professor at the University of Novi Sad, where he teaches at the Department of Social Sciences of the Faculty of Technical Sciences; he has also taught in the Arts Faculty in Szeged (Hungary) since 1991. For a long time, he also taught in the Arts Faculty at Novi Sad. He writes theoretical articles, philosophical criticism, and essays on literature.

He has been published in many magazines in Serbia and abroad. He was a member of the editorial board of *Uj Symposion*, *Polja*, *Létünk*, and other magazines, and chief editor of the magazine *Habitus*. He is currently one of the editors of *Zlatna Greda*, and of other magazines.

The following is a selected list of his works: *Hiányvonatkozások: társadalomfilozófiai témák* (Forms of Shortcoming, Forum, Novi Sad 1988), *Az emlékezés hermeneutikája* (The Hermeneutics of Memory, Forum, Novi Sad, 1998), *Moderna na Kolonu* (Modernity on Colonius, Stubovi culture, Beograd, 1998), *Európa-dimenziók* (European Dimensions, Forum, Novi Sad, 2002), *Suffitientia ecologica* (Stylos, Novi Sad, 2005), *Suverenitet, moć i kriza* (Sovereignty, Power and Crisis, Svetovi, Novi Sad, 2006).

He has received the Writers Association of Vojvodina's *Ištván Konc* (Koncz István) award. He lives in Temerin.

Драган Проле, рођен у Новом Саду 1972, где је завршио основно и средње школовање. На Одсеку за филозофију Филозофског факултета у Новом Саду дипломирао 1997, магистрирао 2001. и докторирао 2006. године. Од 1998. године запослен је најпре у звању асистента-приправника и

асистента, а данас у звању редовног професора на предметима Онтологија, Филозофска антропологија и Филозофија историје. Студијски боравци у иностранству: Хумболт Универзитет Берлин (јун 2002), Вајмар (август 2003. и август 2004), Институт за филозофију/Хусерлов архив Лувен (октобар-децембар 2005), Институт за филозофију Карл Франценс Универзитет Грац (новембар 2006), Институт за филозофију Карл Рупрехт, Универзитет Хајделберг (октобар 2008), Институт за науку о човеку Беч (април-јун 2010). Објавио је пет превода књига са немачког језика, међу којима су две књиге Бернхарда Валденфелса, Хусерлова *Прва филозофија* и *Први нацрт система филозофије природе* Ф. В. Ј. Шелинга. Објављује есеје и књиге из области онтологије, естетике, класичне немачке и савремене филозофије, посебно тзв. феноменологије страног. Објављене књиге Хусерлова *Феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и повест. Хајдегер и Хегел* (2007), *Страност бића. Прилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманост страног човека*, (2011) и *Унутрашње иностранство. Филозофска рефлексија романтизма* (2013). Награду Никола Милошевић добио је за *Хуманост страног човека* (2011), а награде Стеван Пешић и награду ДКВ за књигу године добио је за *Унутрашње иностранство* (2013).

*

Dragan Prole was born in 1972 in Novi Sad. He had his master's and doctoral degrees from the Faculty of Philosophy in Novi Sad. He has been working at the Department of Philosophy since 1998. He teaches Ontology, Philosophical anthropology and Philosophy of history.

He has translated four books from German, including Bernhard Waldenfels and F.W.J. Schelling. He writes essays and books on ontology, aesthetics, classical German and contemporary philosophy, especially the

so-called phenomenology of strange.

He has published *Husserlova fenomenološka ontologija* (2002), *Um i povest. Hajdeger i Hegel* (2007), *Stranost bića. Prilozi fenomenološkoj ontologiji* (2010) and *Humanost stranog čoveka*, 2011.

Душка Радивојевић, студије шпанског језика и књижевности, преводилачки смер, завршила на Филолошком факултету у Београду. Радила као преводилац у Српском народном позоришту, професор шпанског језика на Факултету за спорт и туризам у Новом Саду и у више школа страних језика. Лета 2000. боравила у Бургосу (Шпанија) на усавршавању језика као стипендиста шпанске владе. Превела са шпанског више књига, филмова, серија, документарних емисија и позоришних представа за ТВ Нови Сад, сарађивала у књижевним и позоришним часописима *Летопис Матице српске*, *Сцена*, *Позориште*. Најважнији преводи: Хосе Ортега и Гасет: *Медитације о Дон Кихоту*; Хуан Рулфо: *Педро Парамо*; Карлос Руис Сафон: *Заточеник небеса*, *Лавиринт духова*; Хавијер Маријас: *Заљубљивања*.

Duška Radivojević, graduated from the Faculty of Philology in Belgrade where she studied Spanish language and literature. She worked as a translator in the Serbian National Theatre, a professor of Spanish at the Faculty of Sport and Tourism in Novi Sad and several language schools. In 2000, she received a scholarship from the Spanish Government and spent time in Burgos where she perfected her language skills. She has translated a number of books and titles for movies, TV shows, documentaries and plays for Television Novi Sad, and she was a contributor for literary magazines such as *Letopis Matice srpske*, *Scena* and *Pozorište*. Her most important literary translations include: *Meditations on Quixote* by

José Ortega y Gasset; *Pedro Páramo* by Juan Rulfo; *The Prisoner of Heaven* and *The Labyrinth of Spirits* by Carlos Ruiz Zafón.

Дамир Смиљанић (1972), студирао филозофију, театрологију и социологију у Ерлангену (Немачка), где је после магистарских студија (тема магистарског рада: херменеутичка логика) уписао докторске студије. Одбранио дисертацију *Philosophische Positionalität im Lichte des Perspektivismus* [Филозофска позиционалност у светлу перспективизма] 2005, а објавио је 2006. Од 2007. ради као редовни професор на Катедри за филозофију у Новом Саду.

Добитник је прве награде на конкурс града Офенбаха о филозофији Филипа Мајнлендера (есеј: "Mainländers Anleitung zum glücklichen

Nichtsein" ["Мажнлендерово
упутство за срећно
небивствовање"].

Предео са немачког на
српски: Вилхелм Шмид, Леп
живот? Увод у животну уметност
(Светови, Нови Сад 2001),
Бернхард Х. Ф. Таурек,
Филозофирати: Учити умирати?
Оглед о иконолошкој
модернизацији наше
комуникације о смрти и умирању
(Адреса, Нови Сад 2009). Објавио
је 2011. књигу *Синестетика* а
2015. *Иритације*.

*

Damir Smiljanić (1972),
studied philosophy, teatrology
and sociology at the University of
Erlangen (Germany). He wrote his
master's thesis on hermeneutic
logic and in 2005 he had his
doctoral degree. The title of his
doctoral thesis was Philosophische
Positionalität im Lichte des
Perspektivismus, and it was
published in 2006. He has been an
assistant professor at the
Department of Philosophy in Novi
Sad since 2007.

His essay "Mainländer
Anleitung zum glücklichen
Nichtsein" won the first prize at the
City of Offenbach contest on
Philipp Mainländer's philosophy.

He translated Wilhelm Schmidt
and Bernhardt H. F. Taurek into
Serbian. He published in 2011. a
book about theory of knowledge
Synaesthesia and Irritations, 2015.

Милица Дрндаревић,
песникиња и преводилац,
рођена је 1992. године у Ужицу.
Дипломирала је на Педагошком
факултету у Ужицу. Пише песме и
приче. Песме објављивала у
"Златној греди", "Српској вили" и
"Багдали". Приче су јој превођене
на грчки језик. Ускоро ће се
појавити њена збирка песама
"Чувари поднебесја". Са
енглеског је превела песме
Џона Ешберија.

*

Milica Drndarević, poetess and
translator, was born 1992. in Užice.
She graduated at Teaching faculty

in Užice. She writes poems and
stories. Her poems have been
published in "Zlatna greda",
"Srpska vila" and "Bagdala". Her
stories were translated in Greek
language. Her poetry book called
"Guardians of climate" (Čuvari
podnebesja) is about to appear
soon. She translated John
Ashbery's poems from English to
Serbian.

Марија Шимоковић је
рођена је 21. априла 1947. године
у Суботици. Основну и средњу
школу завршила је у Суботици, а
филозофију, смер естетика –
етика на Филозофско-

историјском факултету у
Београду. Збирке песама: *Сам
човек* (1972), *Освит*, *Суботица*;
Ишчекујући Јону (1976), *Освит*,
Суботица; *Не бој се, ту сам* (1980),
Минерва, *Суботица*; *Мајстор
жудње* (1983), *Минерва*,
Суботица; *Небески бицикл* (1987),
Нолит, *Београд*; *Слагање времена*
(1992), *Просвета*, *Београд*;
Пољубац Густава Климта,
изабране и нове песме (1993),
Просвета, *Београд*;
Mariatheresiopolis, превод на
мађарски са И. Б. Фокијем, (1996),
Суботица; *Међуречје*, (1999),
Стубови културе, *Београд*,
Киновар (2007), *Народна књига*,
Београд; *Кутија од песка*,
изабране и нове песме, *Васа
Павковић*, 2012; *Дневник
раздаљине*, збирка песама,
Медијска књижара Круг, *Београд*
2014.

Објављени романи:
Сценографија за ветар, 2002,
2003, *Велосипед господина
Вермеша*, 2010. Награде и
признања: Југословенски
фестивал поезије младих у
Врбасу, I награда 1974; Награда
за Књигу године Друштва
књижевника Војводине, 1987, за
Небески бицикл; Награда
"Др Ференц Бодрогвари" за
стваралаштво, 1988. за *Небески
бицикл*; Награда "Др Ференц
Бодрогвари" за *Слагање*

времена, 1992; Награда Бранко
Миљковић за Киновар, 2008;
Награда "Про урбе", 2009,
Суботица; Награда за Велосипед
господину Вермеша, 2011,
Градска библиотека у Суботици.

Змајева награда Матице
српске за 2012. годину за збирку
песам Чувари привида; Награда
Стеван Пешић за *Дневник разда-
љине*, збирка песама, Медијска
књижара КРУГ, Београд 2014.

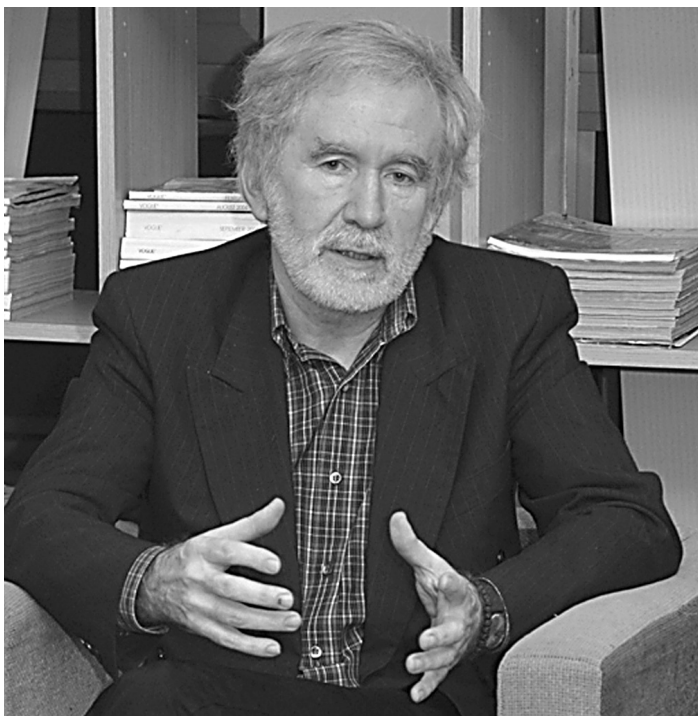
*

Marija Simokovic (1947,
Subotica). A writer and translator.
She finished her elementary and
secondary education in Subotica,
and her studies of philosophy,
department for aesthetics-ethics at
the Faculty of Philosophy in
Belgrade.

Published collections of poems:
Sam covek, 1972, *Iscekujuci Jonu*,
1976, *Ne boj se, tu sam*, 1980,
Majstor zudnje, 1983, *Nebeski bicikl*,
1987, *Slaganje vremena*, 1992,
Poljubac Gustava Klimta, selected
and new poems, Bogdan A.
Popovic, 1993, *Mariatheresiopolis*,
translated into Hungarian with I. B.
Foki, 1996, *Medurecje*, 1999, *Kutija
od peska*, selected and new poems,
Vasa Pavkovic, 2012. Published
novels: *Scenografija za vetar*, 2002,
2003, *Velosiped gospodina Vermesa*,
2010. Published poems: *Kinovar*,
2007, 2008.

Awards and recognitions:
Festival of Yugoslav Poetry of Youth
in Vrbas, II prize 1974; Award of the
Association of Writers of Vojvodina
for the book of the year 1987 for
Nebeski bicikl; "Dr Ferenc
Bodrogyvari" award for crative work
in 1988 for *Nebeski bicikl*;
"Dr Ferenc Bodrogyvari" award for
Slaganje vremena in 1992; Branko
Miljkovic award for *Kinovar*, 2008;
award "Pro urbe" in 2009, Award
for *Velosiped gospodina Vermesa*,
2011, City Library in Subotica

Бојан Јовановић, рођен је
1950.године и Нишу. Завршио је
гимназију у Нишу, а потом и
студије етнологије на
Филозофском факултету у
Београду. Докторирао је у
Београду. Осим антрополоије,
бави се алтернативним филмом и

*

пише поезију. Важан аспект
његовог књижевног рада чине
тематски есеји и текстови о
домаћим и иностраним писцима.

Радио је као научни саветник
Балканолошког института САНУ.
Објавио је низ књига из домена
антропологије: *Српска књига
мртвих* (1992, 2002), *Магија
српских обреда* (1993, 1995, 2001,
2005), *Тајна лапота* (1999), *Дух
паганског наслеђа* (2000, 2006),
Клопка за душу (2002, 2007),
Карактер као судбина (2002,
2004), *Говор пећинских сенки*
(2004), *Блискост далеког* (2005),
Судбина и магија (2007),
Блискост далеког, Анахронике III,
(2005), *Судбина и магија* (2007),
Пркос и инат (2008), *Речник
јавашлука* (2009), *Љубав и
опраштање* (2011), *Читање
пророчанства* (са М. Демићем)
(2011), *Играње с ништавилом*
(2011), *Околни пут* (2013).

Приредио низ ауторских
зборника тематски посвећених
поетици сажетости,
алтернативним знањима,
британској антропологији,
негативној утопији, теорији
ритуала, месијанству, српској
Византији, карактерологији Срба,
мистици, Џојсовој поетици,
Фројдовом антрополошком
песимизму, делу Веселина
Чајкановића. Аутор је преко
десет песничких књига и
четрдесет алтернативних
филмова.

Bojan Jovanović, was born in
1950 in Niš. He finished grammar
school in Niš, and then studies of
ethnology at Faculty of Philosophy
in Belgrade. He got his PhD in
Belgrade. Besides anthropology, he
is into alternative film and writes
poetry. A very important aspect of
his literary work includes thematic
essays and texts on domestic and
foreign writers. He employed as
scientific counselor at Balkanologic
Institute SANU. He has published
series of books from the field of
anthropology: *Srpska knjiga
mrtvih*, *Magija srpskih obreda*
(1999), *Duh paganskog nasleđa*
(2000, 2006), *Klopka za dušu* (2002,
2007), *Karakter kao sudbina* (2002,
2004), *Govor pećinskih senki*
(2004), *Bliskost dalekog* (2005),
Sudbina i magija (2007), *Bliskost
dalekog*, *Anahronike III*, (2005),
Sudbina i magija (2007), *Prkos
i inat* (2008), *Rečnik javašluka*
(2009).

He has edited numerous
alamanchs dedicated to poetics of
brevity, alternative skills, British
anthropology, negative utopia,
theory of rituals, messianism,
Serbian Byzantium, characterology
of Serbs, mysticism, Joyce's
poetics, Freud's anthropological
pessimism, work of Veselin
Čajkanović. He is the author
of over ten books of poetry
and 40 alternative films.

Давид Кеџман Дако, рођен 1947. у Рајновцима, код Бихаћа. Школовао се у Вајској, Кикинди, Врбасу, Новом Саду и Зрењанину. По завршетку студија савременог српскохрватског језика и југословенске књижевности (1969) радио је као наставник у школи (1971–1974), а од 1974. је професионални новинар најпре у сомборском Информативном центру, а данас у Радио-Сомбору. Био је главни и одговорни уредник омладинског листа "Покрет" (1974–78), уредник у сомборском часопису "Домети", а од оснивања 1992. године члан је уредништва часописа "Луча" у Суботици.

Почиње да објављује 1966. године, сарађује са листовима "Index" (Нови Сад), "Младост" и "Омладинске новине" (Београд), часописа "Улазница" (Зрењанин), "Поља" и "Стражилово" (Нови Сад).

Прва књига поезије "Реч на леду" објављена 1976. у Сомбору. Следе збирке песама "Претпоноћни воз", "Ноћни риболов", "Зидари светилишта", "Распад мозаика", "Трептај" "Небески гласник" (хаику), најпре на српском, потом у преводу Матије Молцера на мађарском језику, те књиге поетске прозе "Калем", "Столетна вода" и "Сам као суза" (изабране и нове

песме), збирка есеја и поетске прозе "Тамнина", "Хор сенки". Аутор је књига приповедака "Леђ" и романа-мозаика о детињству и одрастању "Кад дуња замирише".

Пише за децу и младе ("Сањам, сањам чаролије", песме и приче), "Хоћко и Нећко", "Даљинама преко света" и "Неко само тебе тражи" (песме).

Заступљен је у више антологија, добитник награда на књижевним конкурсима за поезију и прозу "Политика" (Београд), "Глас српски" (Бања Лука), "Ослобођење" (Српско Сарајево), "Просветни преглед" (Београд), Награда "Искра културе" КПЗ Војводине и Повеља Задужбине "Јакров Игњатовић" у Будимпешти 2009.

*

David Kecman Dako, born in 1947 in Rajnovci, near Bihać. He educated in Vajska, Kikinda, Vrbas, Novi Sad and Zrenjanin. After completing studies of contemporary Serbo-Croatian language and Yugoslav literature (1969) he worked as a school teacher (1971–1974), and since 1974 he has been working as a journalist, first at Information centre in Sombor, and now at Radio Sombor. He was chief editor of youth magazine "Pokret" (1974–78), editor of Sombor magazine

"Dometi", and he has been a member of editorial board of the magazine "Luča" since its foundation in 1992 in Subotica.

He started publishing in 1966, cooperating with the papers "Index" (Novi Sad), "Mladost" and "Omladinske novine" (Belgrade), magazines "Ulaznica" (Zrenjanin), "Polja" and "Stražilo" (Novi Sad).

His first book of poetry "Reč na ledu" was published in 1976 in Sombor. It was followed by collection of poems "Pretponoćni voz", "Noćni ribolov", "Zidari svetišta", "Raspad mozaika", "Treptaj" "Nebeski glasnik" (haiku), first in Serbian and then in Hungarian, translated by Matija Molcer, books of poetic prose "Kalem", "Stoletna voda" and "Sam kao suza" (selected and new poems), collection of essays and poetic prose "Tamnina", "Hor senki". He is the author of collection of short stories "Leđ" and mosaic-novel about the childhood and growing up "Kad dunja zamiriše".

He writes for children and young people ("Sanjam, sanjam čarolije", poems and short stories), "Hoćko and Nećko", "Daljinama preko sveta" and "Neko samo tebe traži" (poems).

He is included in several anthologies, awarded at literary contests for poetry and prose "Politika" (Belgrade), "Glas srpski" (Banja Luka), "Oslobođenje" (Srpsko Sarajevo), "Prosvetni pregled" (Belgrade), Prize "Iskra kulture" CEC Vojvodina and Povelja zadužbine "Jakov Ignjatović" in Budapest 2009.

Славомир Саша Нишавић, рођен 26. 10. 1959. у Бијелом Пољу.

Поезију објављује у водећим књижевним листовима и часописима. Добитник је награде *Печат вароши сремскокарловачке*. Песме су му превеђене и заступљене у више антологија и зборника.

Објављене песничке књиге: *Придржавање душе*, Будућност, Нови Сад 2003. године, *Кошуљца*, Бранково коло, Сремски Карловци, 2004. године, *Гребени*, Орфеус, Нови Сад 2007.

године, *Заборањени дечак*,
Прометеј и Тиски цвет, Нови Сад
2018. године.

Живи у Новом Саду.

*

Slavomir Saša Nišavić, born
26.10.1959. in Bijelo Polje.
Publishes poetry in leading literary
journals and journals. Has awarded
the Seal of the Town of Sremski
Karlovci. His poems have been
translated and presented in several
anthologies and collections.

Poetry Books Published:
Sustaining the Soul, Budućnost,
Novi Sad, 2003, *Small Shirt*,
Brankovo kolo, Sremski Karlovci,
2004, *Reefs*, Orfeus, Novi Sad, 2007,
The Forgotten Boy, Prometej and
Tiski Cvet, Novi Sad, 2018.

He lives in Novi Sad.

Милена Алексић, наставник
руског језика и књижевности у
Гимназији "Лаза Костић" у Новом
Саду, лектор-сарадник на
Паневропском универзитету
"Апеирон" у Бањој Луци и
преводац.

Аутор књиге "Радост
даривања" (аутобиографска
проза, 2015.) и збирке стихова
"Вишњи бездан" (2017).

Коаутор уџбеника за студенте
у области превођења генетски
блиских језика.

Од 2002. објавила више
превода са руског и на руски
језик (романи, приче, збирке
приповедака за децу, стихови).

Живи у Новом Саду.

*

Milena Aleksić, a teacher of
Russian language and literature in
secondary school "Laza Kostić" in
Novi Sad, reader-associate at Pan
European university "Apeiron" in
Banja Luka and translator. The
author of the book "Radost
darivanja" (autobiographic prose,
2015.) and collection of verses
"Višnji bezdan" (2017).

Co-author of the textbooks for
students in the field of translating
genetically close languages. Since
2002 she has published several
translations from and into Russian
(novels, short stories, collection of
short stories for children, poems).
She lives in Novi Sad.

Миклош Бенедек рођен је
1984. године у Бачкој Тополи.
Детињство је провео у Фекетићу.
Студирао је мађарски језик и
књижевност у Новом Саду.
Новинар је дневног листа на
мађарском језику Magyar Szó и

одговорни уредник додатка за младе Képes Ifjúság. Објавио је три збирке песама у издању издавачке куће Форум из Новог Сада. Добитник је више књижевне стипендије и награде. Преводи песме са српског и хрватског језика. Тренутно живи на Палићу.

*

Benedek Miklós was born in 1984 in Bačka Topola. He spent his childhood in Feketić. He studied Hungarian language and literature in Novi Sad. He is a journalist for the Hungarian-language daily Magyar Szó and the editor-in-chief of the youth supplement Képes Ifjúság. He published three collections of poems published by the publishing house Forum from Novi Sad. He is the winner of several literary scholarships and awards. He translates songs from Serbian and Croatian. He currently lives in Palić.

Драган Бабић (1987), основне и мастер студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за англистику. Докторирао је на истом Факултету. Пише кратку прозу, есеје и књижевну критику. Објавио је књигу прозе Твитер приче (2014). Живи у Новом Саду.

*

Dragan Babić (1987), graduated from the Department of English Studies at the Faculty of Philosophy in Novi Sad. He received his doctorate from the same Faculty. He writes short stories, essays and literary critics. He published a book of Twitter prose Tvitер приче (2014). He lives in Novi Sad.

Стеван Брадић је рођен у Новом Саду, 1982. године. Основне студије завршио је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Диплому мастера стекао је на истом одсеку, а потом и на Одсеку за енглески језик и књижевност Универзитета у Стокхолму, а докторирао је у Новом Саду 2016. г.

Пише поезију, есеје, приказе и критику, преводи са енглеског језика. Објавио је две збирке песама *У котларници* (Нови Сад: Адреса, 2013) и *На земљи* (Трећи трг, 2017). Објавио је студију *Симулација и гастрономија* (Београд: Службени гласник, 2012), а као један од четири аутора и књигу песма *Из сенке стиха* (Београд: Граматик, 2012) и *Немогући завичај* (Шабац: Фондација "Станислав Винавер", 2020). Запослен је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом

Саду. Као гостујући предавач држао је семинаре на универзитетима у Чикагу, Стокхолму, Бамбергу и др. Члан је уређивачког одбора часописа за књижевност, уметност и културу *Златна греда*. Живи у Новом Саду.

*

Stevan Bradić was born in 1982, in Novi Sad, Serbia. He graduated at the Department for Comparative literature of the Faculty of Philosophy in Novi Sad. He got his master's degree at the same Department as well as from the Department of English of Stockholm University. He got his PhD at the Faculty of Philosophy in Novi Sad.

He writes poetry, essays, criticism and translates from English. He has published two books of poetry: *U kotlarnici* (poetry, 2013) and *Na zemlji* (poetry, 2017) and book of Essays *Simulacija i gastronomija* (monograph, 2012), and, with three other authors, *Iz senke stiha* (poetry, 2012) and *Nemogući zavičaj* (Šabac: Fondation "Stanislav Vinaver", 2020). He works at the Department for Comparative Literature of the Faculty of Philosophy in Novi Sad. He is a member of the editorial board of the magazine for literature, art, culture and thought *Zlatna greda*. He lives in Novi Sad.

Јован Зивлак (1947, Наково), песник, есејист и критичар. У Новом Саду је дипломирао на Филозофском факултету на одсеку за Српски језик и књижевност. Био је главни уредник часописа *Поља*. Водио је издавачку кући *Светови*. Сада води издавачку кућу *Адреса*. Уредник је и покретач часописа *Златна греда* од 2001. године, а од 2006. и оснивач је и директор Међународног новосадског књижевног фестивала. Био је председник Друштва књижевника Војводине од 2002. до 2010. године.

Заступљен је у многим антологијама српске и светске поезије у земљи и иностранству. Књиге песама: *Бродар* (1969), *Вечерња школа* (1974), *Честар* (1977), *Троножац* (1979), *Чекрк* (1983), *Напев* (1989), *Зимски извештај* (избор, 1989), *Чегртуша* (1991), *Обретење* (избор, 1993, 1994, 1995), *Острво*, 2001, *Песме* (1979–2005), 2006, *О гајдама* (2010), *Они су ушли у дом наш* (2012), *Под облацима* (2014). Књиге есеја: *Једење књиге* (1996), *Аурине сенке* (1999), *Сећање и сенке* (2007), *Сабласти поезије* (2016), *Из Скитије* (2018).

Песничке књиге у преводу: *Trepied* (француски, 1981), *Penge*

(мађарски, 1984), *Триножник* (македонски, 1985), *Зол гостин* (македонски, 1991), *Il cuore del mascalzone* (италијански, 1994), *Zly host* (словачки, 1997), *Penitenta* (румунски, 1998), *Poemes choisis* (француски, 1999), *Зол гостин и други песни* (македонски, 2007), *Зъл гост и други стихове* (бугарски, 2008), *Gedichte, Mitlesbuch 79* (немачки, 2009), *Despre gaide* (румунски, 2009), *Szczeliny czasu* (пољски, 2011), *Слизане* (бугарски, 2012), *Winterbericht* (немачки, 2013), *Зимски извештај* (македонски, 2014), *Le roi des oies* (француски, 2014), *Informe invernal* (шпански, 2014), *зимний отчет* (руски, 2017); *Sub nori* (румунски, 2018); *Под облаците* (бугарски, 2019)...

Приредио књиге: Јована Дучића, Данила Киша, Душана Васиљева, Милорада Павића: *Лазе Костића*, Драгана Јовановића Данилова, 2002...

Књижевне награде: Млада Струга 1974; Павле Марковић Адамов (поезија), 1992; Круна Деспота Стефана Лазаревића (поезија), 1993; Станислав Винавер (Једење књиге, есеј), 1995; Душан Васиљев (поезија), 1997; Награда Златна значка КПЗ Србије (књижевност и издаваштво), 1998; Награда Друштва књижевника Војводине за књигу године (Аурине сенке,

есеј), 1999; Награда Стеван Пешић (целокупно дело), 2001; Октобарска награда града Новог Сада (књижевност), 2001; Милица Стојадиновић Српкиња (поезија), 2003; Велика Базјашка повеља (поезија), Темишвар, 2006; награда Димитрије Митриновић (поезија), 2010; награда Кочићево перо, 2014; награда Арка 2014; награда Frontiera roesis, Румунија, 2015; награда Васко Попа, 2015, Књижевно жезло, Скопље, 2016; Награда Никита Станеску, Плоешти, 2017.

*

Jovan Zivlak was born 1947 in Nakovo, Vojvodina, Serbia. He finished secondary school in Kikinda, and graduated from the University of Novi Sad with the degree in Serbian language and literature.

He was editor-in-chief of magazine for modern literature and theory "Polja" (Fields, 1976–1984) which was highly influential in ex-Yugoslavia, as it introduced and spread post-modern ideas and literature. He is currently editor-in-chief of the influential magazine for literature, art and culture "Zlatna greda" (Golden beam).

He was the head of Svetovi publishing, and during this period Svetovi (Worlds) published books of numerous important contemporary thinkers (from Foucault, Derrida to Baudrillard). He is now the manager of Adresa publishing. He is also the head of the International Literature Festival in Novi Sad, which he found in 2006. In addition, Zivlak edited works of well known Serbian authors... and wrote studies about them.

Jovan Zivlak has published eleven poetry and four essay volumes in the Serbian language so far (Tronožac, Čekrk, Napev, Zimski izveštaj Ostrvo, Pesme 1979–2005, O Gajdama, 2010, Pod oblacima, 2014).

His poems are in important anthologies of Serbian poetry at home and abroad, and his books have been translated into numerous languages (German, French, Italian, Polish, Hungarian, Bulgarian, Slovak, Macedonian, Romanian...): *Trepied*, Paris, 1981; *Poèmes choisis*, Laussane, 1999;

Gedichte, Mittelesebuch, Berlin, 2009;
Despre Gaide, Temisoara, 2010;
Slizane, Sofia, 2012; *Szczeliny czasy*,
Warszawa, 2012; *Winterbericht*,
Leipzig, 2013; *Le roi des oies*, Paris,
2014; *Informe invernol*, Ciudad de
México, 2014; *Йован Зивлак*,
ЗИМНИЙ ОТЧЕТ, Санкт-Петербург,
2017; *Sub nori* (румунски, 2018);
Под облаците (бугарски, 2019)...

He have received many awards.

**Jovan Zivlak lives and works
in Novi Sad.**

* * *

Јан Красни је рођен у
Београду 1984. године. Завршио
је студије немачког језика и
књижевности на универзитетима
у Београду и Ростоку и студије
медија на Универзитету у
Констанцу. До сада је превео
заједно са Златком Краснијем и
самостално многе ауторе од
Михаел Шпајера, Кито Лоренца,
Марсел Бајер до Петера Хандкеа
итд. Поред тога, превео је
необјављену књигу Георга фон
Хубента *35 година под
социјализмом*.

Заједно са Златком Краснијем
припремио је српско издање
аустријског књижевног часописа
Подјум (2009).

Од октобра 2009. године
Красни је предавач на Фило-
лошком факултету у Београду, а
докторирао на истом факултету у
Београду 2015. године.

*

Jan Krasni was born in
Belgrade in 1984. After completing
education at the "Stanković"
school he studied German

Language and Literature at the
Universities of Belgrade and
Rostock and Media Studies at the
University of Konstanz. So far he
has translated, jointly with Zlatko
Krasni and independently many
authors from Michael Speir, Kito
Lorenz, Marcel Bayer to Peter
Handke, etc. In addition he has
translated the so far unpublished
book by Georg von Hübner *35
Years a sub-tenant of socialism*.

Together with Zlatko Krasni he
prepared the Serbian edition of the
Austrian literary
magazine *Podium* and translated
contributions (September 2009).

Since October 2009. Krasni has
been a lecturer in the Languages
Faculty in Belgrade, and he got his
PhD 2015. at the same Faculty in
Belgrade.

* * *

Бранислав Живановић,
рођен је 1984. године у Новом
Саду. Завршио је основне и
мастер студије на Одсеку за
компаративну књижевност
Филозофског факултета у Новом
Саду. Пише поезију, есеј и
књижевну критику. Активан као
реп артист. Заступа идеју да се
поезија говори у реп маниру –
репоезија: вербална перкусија са
или без инструменталне пратње,
што промовише кроз своја
музичка издања и поетске и
музичке наступе.

Учествовао је на слем
такмичењима у оквиру
Међународног новосадског
књижевног фестивала на коме је
данас уредник.

Објавио је књигу песама
Погледало (2010), за коју је
добио Бранкову награду, *Црно
светло* (2012) и *Сидро*, 2017.
године.

Један је од уредника портала
за књижевност, филозофију и
друштвену теорију, *Ризом*.
Члан је Друштва књижевника
Војводине.

Живи у Новом Саду.

*

Branislav Živanović was born
1984 in Novi Sad. He graduated
from the Department of
Comparative Literature, Faculty of
Philosophy in Novi Sad. He writes
poetry, essays and literary criticism.
He is an active rap artist. He
promotes the idea of delivering
poetry in a rap manner – *rapoetry*:
verbal percussion with or without
music, and he promotes this on his
music albums and poetry readings.

He has participated in slam
poetry competitions which are a
part of International Novi Sad
Literature Festival. He is today
editor of this slam competition.

He published collections of
poetry *Pogledalo* (2010), for which
he won Branko's Award, and *Crno
svetlo* (2012).

ПРОГРАМ

**ПЕТНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ НОВОСАДСКИ
КЊИЖЕВНИ ФЕСТИВАЛ**

16–18. децембра 2020, Нови Сад
Друштво књижевника Војводине

16. децембар, среда

11,00

"Омладински центар" Војводе Путника 1,
Народна библиотека,
Прес конференција.
Јован Зивлак,
Бранислав Живановић (Србија),
Најал Кембел (Енглеска),
Ахим Вагнер (Немачка),
Марио Мартин Хихон (Шпанија),
Франсис Комб (Француска)

14,00

"Омладински центар" Војводе Путника 1,
Народна библиотека
– Разговор
Ахим Вагнер (Немачка),
Марио Мартин Хихон (Шпанија),
Франсис Комб (Француска)

"Омладински центар" Војводе Путника 1,
Народна библиотека

16,00

Свечано отварање
Најл Камбел (**Енглеска**),
Ахим Вагнер (Немачка),
Марио Мартин Хихон (Шпанија),
Франсис Комб (Француска),
Бојан Васић (Србија),
Бранислав Живановић (Србија)

17. децембар, четвртак

10,00 сати

"Омладински центар" Војводе Путника 1,
Народна библиотека
Уручење 60. Бранкове награде
Гост програма добитник међународне
награде Нови Сад

11,30

Полазак аутобуса у посету манастирима
на Фрушкој гори

16,00

Читање поезије "Омладински центар"
Војводе Путника 1, Народна библиотека
Разван Вонку (Румунија),
Пал Шандор Атила (**Мађарска**),
Тања Ступар (Р. Српска),
Николај Милчев (Бугарска),
Никола Вуколић (Р. Српска),
Ник Дрејк (Енглеска),
Добитник Бранкове награде
Ђорђе Ивковић

18. децембар, петак

Градска библиотека Нови Сад, Омладински
центар, Војводе Путника 1

10,00–13,00

Симпозијум посвећен теми Болест и
књижевност.
Учествују:
Алпар Лошонц,
Драган Проле,
Владимир Гвозден,
Корнелија Фараго,
Бојан Јовановић,
Дамир Смиљанић,
Срђан Дамњановић

14,00

"Омладински центар" Војводе Путника 1,
Народна библиотека
– Разговор
Најл Кембел, Ник Дрејк (**Енглеска**),
Николај Милчев (Бугарска)

16,00

Читање поезије, Градска библиотека Нови Сад,
Омладински центар, Војводе Путника 1
Левена Филчева (Бугарска),
Кристина Ленковска (**Пољска**),
Милица Дрндаревић (Србија),
Драган Јовановић Данилов (Србија),
Миклош Бенедек (Србија)

Уручење Међународне књижевне награде
"Нови Сад"

PROGRAMME

THE FIFTEENTH INTERNATIONAL NOVI SAD
LITERATURE FESTIVAL

16th–18th December 2020, Novi Sad

Association of Writers of Vojvodina

December 16, Wednesday

11.00

Novi Sad City Library, Youth Center, Vojvode
Putnika 1

Press conference.

Jovan Zivlak,
Branislav Živanovic (Serbia),
Niall Campbell (England),
Achim Wagner (Germany),
Mario Martín Gijón (Spain),
Francis Combes (France)

14.00

Novi Sad City Library, Youth Center,
Vojvode Putnika 1

– Conversation

Achim Wagner (Germany),
Mario Martín Gijón (Spain),
Francis Combes (France)

Novi Sad City Library, Youth Center,
Vojvode Putnika 1

16.00

Opening ceremony
Niall Campbell (England),
Achim Wagner (Germany),
Mario Martín Gijón (Spain),
Francis Combes (France),
Bojan Vasic (Serbia),
Branislav Živanovic (Serbia)

December 17, Thursday

10.00 hours

Novi Sad City Library, Youth Center,
Vojvode Putnika 1

Ceremony of the 60th Branko Award

The guest of the program is the winner
of the international award Novi Sad

11.30

Departure of the bus to the monasteries
on Fruška gora

16.00

Reading poetry

"Youth Center" Vojvode Putnika 1, City Library

Razvan Voncu (Romania),
Pal Sandor Attila (Hungary),
Tanja Stupar (R. Srpska),
Nikolaj Milchev (Bulgaria),
Nikola Vukolic (R. Srpska),
Nick Drake (England),
Branko Award winner Djordje Ivkovic

December 18, Friday

Novi Sad City Library, Youth Center,
Vojvode Putnika 1

10.00–13.00

Symposium dedicated to the topic
of Disease and Literature.

Participants:

Alpar Lošonc,
Dragan Prole,
Vladimir Gvozden,
Kornelija Farago,
Bojan Jovanović,
Damir Smiljanić,
Srđan Damnjanović

14.00

"Youth Center" Vojvode Putnika 1, City Library

– Conversation

Niall Campbell, Nick Drake (England),
Nikolai Milchev (Bulgaria)

16.00

Poetry reading,

Novi Sad City Library, Youth Center,
Vojvode Putnika 1

Levena Filcheva (Bulgaria),
Kristina Lenkovska (Poland),
Milica Drndarevic (Serbia),
Dragan Jovanovic Danilov (Serbia),
Benedek Miklós (Serbia)

Ceremony of the International Literary Award
"Novi Sad"

Превод текстова у Каталогу:

Драган Бабић, Душка Радивојевић, Сандра Симоновић Буљановић, Зоран Ђерић,
Славомир Гвозденовић, Милена Алексић, Весна Савић

* * *

Коректура:

Јони

* * *

Чланови жирија за Бранкову награду

Марија Шимоковић, Драган Јовановић Данилов, Саша Нишавић

Jury of Branko's Award

Marija Šimoković, Dragan Jovanović Danilov, Saša Nišavić

* * *

Савет Фестивала:

Јован Зивлак, директор Фестивала

Алпар Лошонц, Илеана Урсу, Михал Ђуга, Бранислав Живановић, Стеван Брадић,
Мирјана Марковић, Давид Кеџман Дако, Драган Бабић

Board of Festival:

Jovan Zivlak, Director of the Festival,

Alpar Lošonc, Ileana Ursu, Mihal Ćuga, Branislav Živanović, Stevan Bradić, Mirjana Marković,
David Kecman Dako, Dragan Babić

* * *

Друштво књижевника Војводине, 21000 Нови Сад, Браће Рибникар 5
Association of Writers of Vojvodina, 5 Braće Ribnikar St., 21 000 Novi Sad

Tel. +381 21 6542-432, 6542-431

Bank account: 340 – 2030 – 48;

www.dkv.org.rs; e-mail: zlatnagreda@neobee.net

www.facebook.com/InternationalNoviSadLiteratureFestival